

YENI
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

KRİZ VE DEVRİM

- Devrimi Başaracak Konumda Olmak
- Özerklik Bombası Sermayenin Kucığında
- Kürt Halkının Özgürlük Savaşı Ve İşçi Sınıfı
- Kürt Halkının Özgürlük Yürüyüşü Engellenemez
- Munzur Festivali Başladı

DEVİRİMİ BAŞARACAK KONUMDA OLMAK

Devrimci komünistler, devrimci kitleler, on yıllarca kesintisiz olarak süren burjuva terörü altında sürdürdüler sınıf savaşımını. Fakat bu süreçte verilen mücadeleyle devrimci güçler, başka yerde kolay kolay elde edemeyecekleri devrim eğitimini edindiler. Sınıf mücadelesinin daha ileri aşamasına yüksek devrimci niteliklerle giriyorlar.

Burjuva saldırıların ve baskının amacı, komünistlerle geniş kitlelerin bir araya gelmesini engellemektir. Faşist devlet terörünün tüm şiddetine karşın halk kitleleriyle ilişki kurulmuş ve geliştirilmiştir. Bazı dönemler ilişkiler daha az sayıdaki emekçiyle sınırlı olmuştur ama kitlelerle canlı bağlar hep devam etmiştir.

Bu canlı, köklü ve güçlü bağın bir sonucudur ki, komünist öncüler burjuvazinin ağır darbelerine uğramalarına rağmen kitlelerin en ileri, en kararlı ve en mücadelecisi kesimi tarafından sürekli desteklenmiş ve güçlendirilmiştir.

Kapitalist toplumun lider sınıfı, burjuvazi, her defasında yeni engeller çıkardı devrimci komünizmin karşısına; katliamlara varan dek, saldırının bütün yöntemlerine başvurdu; baskı yasaları çıkarttı. Fakat bütün engellemeleri, baskı ve saldırıları başarısızlığa uğramıştır. Sınıf bilinçli emekçilerle, sınıf bilinçli partinin ilişkileri daha bir güvenli ve sağlam hale geldi.

Kaldı ki, gerçek komünistlerin işçilerle ve diğer emekçilerle ilişkileri yalnızca bir ilişkinin ötesindedir. Faşizme ve sermayeye karşı verilen devrimci mücadeleye dayanan bir ilişkidir bu. Bulduğumuz topraklarda komünistlerle emekçilerin ilişkisi, mücadele temeline dayanılarak, devrimci bir mücadele biçiminde sürdürülebilirdi ve sürdürülmüştür. Örgütlü devrimci mücadele yol almış ve hareketi ileri noktalara götürmüştür.

Bugün emekçi hareketi ve Kürt halkının mücadelesi her yönden büyük bir gelişme göstermiş ve kesin olarak ileri noktalara varmıştır. Toplumu devrim yoluyla değiştirmek için dövüşen çok geniş bir kitle var. Büyük halk kitlelerinin devrime hazırlanmasında, mücadelenin her döneminde devrimi hedefleyen ve devrim için savaşan devrimci politik güçlerin önemli rolü

var.

Sınıflar savaşımının en etkili ve sonuç alıcı aşamaya girdiği içinde olduğumuz tarihi aşamada, devrim eğitiminden geçmiş, yetkin ve devrimci yeteneklere sahip olanlar daha büyük bir rol oynamalıdır.

Devrimci eylemlerin ve pratiğin okulundan geçip, devrim eğitimi görenler sadece komünistler değildi. Kitleler de uzun yılları kapsayan mücadelenin içinden geçerek deneyimli, donanımlı ve devrimci sınıf savaşımını sonucuna dek götüreceği denli bir olgunluk düzeyine ulaşmışlardır. Komünistlerin işçilerin yaşamının nasıl toplumsal düzenle ilişkili olduğunu, bu ilişkiye bağlı olarak, emekçilerin yaşamlarının her geçen gün biraz daha kötüye gittiğini, bu toplum içinde kendilerini bekleyen daima belirsizlik olduğu biçiminde ortaya konan görüşlerini kendi sosyal pratiğiyle, kendi deneyleriyle doğruladılar. Varolan toplumun nasıl, hangi yol ve yöntemle devrileceğini çok iyi biliyorlar. Devrim eğitimi almış olan çok önemli sayıda kitle var artık.

Bugüne kadar verilen mücadeleyle devrimin temelleri atıldı. Devrim eğitiminden geçildi, her yerde ve başka zamanlar elde edilemeyecek pratik mücadelenin birikimleri elde edildi. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler devrimi gerçekleştirmek, zafere ulaşmak için önemli dayanaklara sahip. Burada bütün sorun, devrimin dayanaklarını devrimi başarıya ulaştıracak biçimde en iyi şekilde değerlendirmektir.

Yaşanan uzun ve şiddetli mücadele süreci, yalnızca işçi sınıfının durumunu, olaylar karşısındaki tavrını açığa çıkarmakla kalmadı, kapitalist sınıfın ve küçük burjuvazinin de gerçek tavrını ve karakterine ortaya çıkardı. Bugün bütün sınıfların olaylar karşısında nasıl bir tutum alacağını artık çok iyi biliyoruz. Sınıfların birbiriyle ilişkilerini açıkça gözler önüne serebiliyoruz.

Toplumsal sınıfların durumunu, karşılıklı ilişkisini ve olaylar karşısındaki gerçek davranış biçimini göz önünde tutmayan biri güncel sınıf savaşımını sağlıklı olarak değerlendiremez.

İşçi sınıfının şimdiye kadarki örgütlü devrimci mücadelesi, toplumsal gelişmeler karşısındaki ilkeli, tutarlı tutum alışısı, engel tanımayan cesaretiyle, güncel savaşta bu sı-

Görevi, emekçi kitleleri sermayeye boyun eğdirmeye zorlamak, bunun koşullarını sağlamak olan burjuva devlet iktidarı, tüm çabalarına rağmen, işçileri, halkları tekelci kapitalist egemenliğe boyun eğdiremiyor. Bu yönde yapılan her baskı ve zorlama, halk kitlelerinde kapitalist düzene ve burjuva iktidara karşı yeni başkaldırıları tetikliyor. Emekçi kitleler, kendilerini çepeçevre saran baskı koşullarına boyun eğen, edilgen yığın durumunda değiller. Egemen güçler, savaşan kitlelere ne boyun eğdirebilir, ne de onların üzerinde gerçek anlamda iktidar olabilir. Ayağa kalkan ve savaşan devrimci kitlelere yönelik her burjuva saldırısı başarısızlığa uğramaktan kurtulamaz.

Başyazı

nın başarı sağlayacağını gösteriyor.

Sınıf mücadelesinin hem tarihsel gelişimini, hem canlı deneyimlerini, hem de aktüel sınıf savaşımını anlatmamızın nedeni, emekçi sınıfın içinde dövüştüğü ve kendisini başarıya götüreceği koşulları bilimsel olarak ortaya sermektir.

Küçük burjuva oportünist, reformist çevreler işçi sınıfı üzerine sürekli gevezelik ederler. Buna karşılık biz devrimci Marksistler, emekçi sınıfı hakkında boş lakırdı yerine bu sınıfı başarıya götüreceği koşulları büyük bir kesinlikle açığa çıkarıyoruz.

İşçi sınıfını zafere taşıyacak olanlar, bu devrimci sınıf üzerine bol laf üretenler değil, işçi sınıfını görev altına sokan maddi koşulların gelişmesini başarılı bir şekilde açıklayanlar, bu koşulları açıklama yeteneğine sahip olanlardır. İşçi sınıfının içinde savaşım verdiği koşullar açıklanmadan, savaşımın biçimi, yöntemi ve taktiği doğru bir şekilde açıklanamaz.

Daha önceki dönemlerde, devrimci işçi hareketini ve halk hareketini önleyemeyen tekeli sermaye ve faşist devleti bugün milyonlara ulaşan kitlelerin devrim yolundaki büyük ilerlemesini hiç önleyemez. Emekçilerin, halkların yığınsal savaşımının yoğunlaşması karşısında burjuva gerici saldırılar daha da artabilir ve şiddetlenebilir fakat sonuç getirmez. Devrimci kitleler önlerine çıkan her engeli aşacak, kendilerine yapılan her saldırıya daha büyük bir güçle yanıt verecek deneyim, savaşı kazanacak yetenek ve güce sahiptir.

Bugünkü durumuna göre gerek politik bilinç bakımından gerek mücadele deneyimi ve örgütlenme derecesi açısından daha yetersiz olan kitleler o şartlarda bile, her biri birer devrim provası niteliğinde olan çok sayıda büyük yığınsal eylem yaptılar. Son dönemlerde ise, öncekileri geride bırakan büyüklükte güç ve etkinlikte bir dizi eylem gerçekleştirdiler. İşçi sınıfı ve ezilen halklar daha ileri gidebilen eylem, mücadele ve ayaklanmaya girişme kapasitesine sahip olduklarını her eylemde kanıtıyorlar.

Görevi, emekçi kitleleri sermayeye boyun eğdirmeye zorlamak, bunun koşullarını sağlamak olan burjuva devlet iktidarı, tüm çabalarına rağmen, işçileri, halkları tekeli kapitalist egemenliğe boyun eğdiremiyor. Bu yönde yapılan her baskı ve zorlama, halk kitlelerinde kapitalist düzene ve burjuva iktidara karşı yeni başkaldırıları tetikliyor. Emekçi kitleler, kendilerini çepeçevre saran baskı koşullarına boyun eğen, edilgen yığın durumunda değiller. Egemen güçler, savaşan kitlelere ne boyun eğdirebilir, ne de onların üzerinde gerçek anlamda iktidar olabilir. Ayağa kalkan ve savaşan devrimci kitlelere yönelik her burjuva saldırısı başarısızlığa uğramaktan kurtulamaz.

Üstelik tüm engellemelere karşın, mülk sahipleriyle mülksüzler arasındaki uçurumun daha da derinleşmesiyle birlikte, mülksüzlerin mülk sahiplerine karşı giriştiği ayaklanmalar sürekli genişliyor ve bu girişimlere katılan mülkiyetsizlerin sayısı gün gün artıyor. Özel mülkiyet düzeninin emekçilerin yoksulluğunun temeli ve kaynağı olduğu en geniş kitlelerce kavranmıştır.

Emekçilere özledikleri, istedikleri insanca bir yaşamı onlara ancak toplumsal bir devrim verebilir. Ancak bir devrim onları bugünkü durumdan kurtarabilir. Bu yüzdendir büyüyen güçlerle devrime yürümleri. Bu yüzdendir, bir ölüm kalım savaşımına girmeleri.

Bu hesaplaşmada kazanan taraf işçi kitleleri olacaktır, mülkiyetsizler olacaktır. Çünkü uzun ve çetin mücadelelerden geçip gelen sınıf bilinçli gerçek devrimci öncüye sahipler.

C.DAĞLI

“Bu Dava Burada Bitmez”

İstanbul Şişli’de 19 Ocak 2007’de Agos gazetesi önünde öldürülen gazeteci Hrant’ın Dink cinayeti davasının 19. duruşması 29 Temmuz günü Beşiktaş Adliyesi’nde görüldü.

Erhan Tuncel ve Yasin Hayal’in tutuklu yargılandığı davanın duruşmasını, Fransız Barosu temsilcileri, Avrupa Birliği (AB) Yeşiller Grubu ve Alman Yeşiller Partisi Eşbaşkanı Claudia Roth da izledi.

Duruşma başlamadan önce, başından beri davanın takipçisi olan “Hrant’ın Arkadaşları” saat 10:00’da Dolmabahçe’de ve Beşiktaş İskelesi’nde buluştu.

Hrant’ın Arkadaşları, “*Samast’ın yargılanması ile adaletin geldiğini sananlar yanılıyor, bu işi tezgahlayan ‘ağabeyleri’nin peşini bırakmayacağız*” dediler.

Dolmabahçe önünde, aralarında Rakel Dink, milletvekilleri Ertuğrul Kürkçü, Sırrı Süreyya Önder, Osman Kavala, Rakel Dink, Hakan Tahmaz, Bülent Aydın, Zeynep Tanbay, Rober Koptaş, Sema Solaklı, Turgut Kazan, Ferdan Ergut, Masis Kürkçügil’in de bulunduğu kitle, “Unutmayacağız” ve “Hrant İçin Adalet İçin”, “Affetmeyeceğiz” pankartları açtı ve “Bu dava böyle bitmeyecek” dövizleri taşıdı; “Öldür Diyenler Yargılsın”, “Faşizme İnat Kardeşimsin Hrant”, “Faşistler Vuruyor, Akp Koruyor”, “Hepimiz Hrant’ız Hepimiz Ermeni’yiz”, “Türk, Kürt, Ermeni Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Hrant İçin, Adalet İçin”, “Faşist Devlet Hesap Verecek”, “Unutmayacağız Ve Affetmeyeceğiz” sloganları attı.

Hrant’ın Arkadaşları adına basın açıklamasını okuyan Metin Eray, Ogün Samast’ın yargılanması ile adaletin geldiğine inananların yanıltıldığını, bu işi tezgahlayan “ağabeylerinin” peşini bırakmayacaklarını söyledi.

“*Sahipsiz soruların karanlığında adalet duygumuz kırık, öfkemiz gitgide büyüyor. Ama kimse unutmasın; bu dava böyle bitmez! Ogün Samast ceza alınca ‘işte adalet’ diyenler, bu işi tezgahlayan ‘abileri’nin peşini bırakacağımızı düşünmüş olmalılar. Yanılıyorlar!*”

Eray, Dink’in katledilişinden sorumlu kimsenin yargı önünde olmadığını hatırlatarak, AİHM kararlarını yakınından bile geçilmediğini söyledi ve “*İstanbul Emniyet’indeki görev ve sorumluluk sahipleri hakkında İçişleri Bakanlığı’nın soruşturma izni vermesinin ardından Celalettin Cerrah’a soru soran var mı? İstanbul Valisi Güler milletvekilliğine sığındı, er ya da geç, gerçekle yüzleşmek zorunda kalacak. Cumhurbaşkanlığı tarafından görevlendirilen Devlet Denetleme Kurulu’ndan niye ses çıkmıyor? MİT’in soruşturulması için Başbakanlık’tan sonunda izin çıktı! Kimler soruşturuldu?*” diye sordu.

Eray, Hrant’ın davasının diğerleri gibi “hafıza çöplüğünde” kaybolacağını sananların yanıltıldığını, davanın takipçisi olmaya devam edeceklerini söyledi.

Açıklamanın ardından grup Beşiktaş Adliyesi’ne yürüdü. Burada Paris Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Olivier Guilbaud, Ogün Samast’ın yargılanması ile adaletin yerine gelmediğini, ancak tüm sorumlular yargılandığında adaletin yerini bulacağını söyledi. “*Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin (AİHM) tüm tavsiye kararlarına uyulmalıdır. Bu davanın sonuna kadar arkasında olacağız*” dedi. Ogün Samast, Hrant Dink’i öldürmek ve ruhsatsız silah taşımak suçlarından toplam 22 yıl 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. □

ÖZERKLİK BOMBASI SERMAYENİN KUCAĞINDA

Kürt halkı tarihi adımını attı ve DTK aracılığıyla özerklik ilan etti. Böylece niyet ve hedefleriyle değil, bizzat fiili pratiği ile sermayenin en yaşamsal çıkarlarını tehdit eden o sınırı ihlal etti. Sermaye sınıfının manevra alanı kalmadı: Ne geri adım atabilir ne de üzerinde hokkabazca tepinebileceği boş bir alan bulabilir. Sonucu belirleyecek çarpışmalar dönemi de bu sayede başlamış oldu.

Kürt halkının önceki yıllarda hedef olarak öne sürdüğü ne varsa sermaye sınıfı tarafından etraftan dolanılacak, pazarlık konusu yapılacak ve en güdük biçimsel sınırlarda kabul edilebilecek karakterde siyasal reform talepleriydi. Anadili konuşma özgürlüğü ile başlayan bir dizi reform istemi, giderek çıtayı yükseltti; anadilde eğitime, Kürt ulusal kimliğinin tanınmasına ve tutsakların özgürleşmesine dek geldi dayandı.

Türkiye tekeli sermayesi ne denli ırkçı ve faşist bir karaktere sahip olsa da, en yaşamsal çıkarlarına dokunmayan bu gibi reform istemlerini, yükselen devrim karşısında daha fazla görmezden gelemedi. Her bir siyasi reform talebini ayrı ayrı ele aldı, her istemin güdüleştirilecek yanını öne çıkardı ve tüm bunlar sanki dünyanın en önemli konusuymuşçasına, üzerine önce fırtınalar kopardı, sonra da en güdük adımları bile “devrimsel gelişme” diye pazarlamaya girişti. Devrimci Kürt halkı üzerinde değilse bile, halkın daha geri kesimleri ve dar kafalı aydınlarla reformist partiler üzerinde bu manevralar etkili oldu. Hatta ÖDP tayfası, tüm bu yaşananların “demokratik devrim” olduğunu ileri sürecek denli kendi budalalığını teşhir etme fırsatını kaçırmadı.

Reformlar Üzerinde Tepinme Yeteneği

Gerçekten de, Kürtçe yaygın istemlerine TRT-6 garabetiyle karşılık verildi, anadilde eğitim için “Şimdi olmaz, ama anadil öğretimi olabilir” denildi. Kürt kimliğinin tanınmasına yönelik tartışmalarda sermaye sınıfı “anayasal vatandaşlık” kavramıyla bolca oynayacak manevra alanı buldu. Tutsakların özgürlüğü ise yine oldukça güdük düzenlemelerin fısıltılarıyla buza yatırılabilir bir istem olarak kaldı. Tüm bu sınırlı reform istemlerini sermaye sınıfı müzakere edilebilir gördü. Dahası bu talepler koca devrim

mücadelesinin iktidar hedefinden kopuk hedefleri haline getirildikçe, sermaye bunlar üzerinden geniş kitleleri istediği gibi oyalayabileceğini, en güdük adımları bile dünyanın en zorlu sorunu gibi diş diş bir pazarlık konusu yapabileceğini gördü.

Denebilir ki, AKP hükümeti döneminde tekeli sermayenin egemenlik yönetimini önceki dönemlerden ayıran en önemli fark, siyasal reformlara yaklaşımdır. Önceki dönemde tekeli iktidarlar, en küçük reform adımının tartışılmasını bile son derece tehlikeli bir girişim gibi değerlendiriyor, o katı egemenlik duvarlarının tek bir kez esmesi durumunda tüm duvarın yıkılacağı korku ve güvensizliğini taşıyordu. Ancak gerek AB ile girilen sıkı ilişkiler ve gerekse emperyalist tam ilhakın ilerlemesiyle Türk tekeli sermayesi, devrim tehditleri karşısında reform istemlerini nasıl etkili bir uyutma aracı olarak kullanılabileceğini öğrendi. Doğrusu, devrim adına yola çıkan tekil reformist ve onların kuyruğuna takılmış oportünist hareketin öylesine ıvır zıvır denebilecek istemleri vardı ki, tekeli sermaye, gerçek anlamda reformların dahi yanına yaklaşabilmekten yoksun bu istemler üzerinde, dilediğince tepinebildi. “Çeteler yargılsın” diyen, 12 Eylül soruşturulsun isteyen, bunun gibi daha pek çok ıvır zıvır talebi bayraklarının üzerine yazan bunca darkafalı oportünist karşısında, sermaye sınıfı reformlar üzerinde tepinme yeteneğini geliştirmekte pek zorlanmadı.

Özerklik Bir Ara Durak

Fakat Kürt halkı bu oyunu bozdu. Geldi geldi, tekeli sermayenin en yaşamsal çıkarlarını sarsan özlemlerini hayata geçirmeye girişti. Bunu sermaye sınıfından talep etmedi, müzakereye yatırmadı, tümüyle kendi devrimci amaçlarına, devrimci örgütlerine ve kararlılığına dayanarak ilan etme iradesini gösterdi.

Tekeli sermaye, özerklik ilanında, neden en yaşamsal çıkarlarının ihlalini gördü? Ne de olsa özerklik, kendi kaderini tayin anlamı taşıyordu, üstelik ilhak edilmiş ülke sınırlarını da yeniden tartışmaya açmıyordu. Aksine, pek çok dünya örneğinde görüldüğü gibi, ezilen uluslara tanınan özerklik statüsü, ezilen ulusun konumunu pekiştiriyor,

güvence altına alıyordu. Sözü edilen dünya örneklerinde, ezilen ulusların ne kendine ait bir silahlı gücü, ne dış diplomasi yetkisi, ne de yerel kaynaklar üzerinde tasarrufu vardı. Sadece burjuva parlamenter sistem, tüm aldatıcılığı ile ezilen ulusların tepesine kondu- rulmuş, ulusal özlemler uyutulmuş, ezen ulusun egemen sınıfının çıkarları bu yolla güvenceye alınmıştı. Bu haliyle kaldığı sürece, Türk tekeli sermaye sınıfı da özerklik statüsünü masaya yatırabilir, onu en güdük haline, belediyelerin özerkliğine indirgeyebilirdi.

Ne var ki, Kürt halkı özerkliğini ilan ederken tümüyle devrimci araç ve yöntemlere başvuruyordu. En başta burjuva parlamenter ahmaklığı yıkan konseyler, komiteler üzerine yükseliyordu. Sonra, kendi silahlı gücüne güveniyor ve özerkliğin inşa sürecinde bu gücü tüm mahalle ve sokaklara egemen kılmayı hedefliyordu. Dahası, komünler aracılığıyla, kapitalist sistemin boğazına ot tıkamaya hazırlanıyordu. Bu devrimci organlar ve bu mücadele azmi, bu devrimci bilinç ve birikim üzerine kurulan bir özerklik, olduğu yerde kalamaz. Özerklik, Kürt halkının devrimci bilinç, irade ve enerjisinin en dolaysız araçları etkinliğini arttırdıkça daha ileri adımlara kapı açar. Bu haliyle özerklik, birleşik devrimin güçlenmesine paralel olarak, aşılacak bir ara duraktır.

Tüm bu nedenlerden ötürü, Türk tekeli sermayesi, özerklik ilanında en yaşamsal çıkarlarına saldırıyı gördü. Ankara’da zirve üstüne zirve yapıldı, ardı ardına dizilen asker cenazelerinden şovenist bir histeri yaratmak için faşist basın tam siper propagandaya girişti. Fakat gördüler ki, karşı devrim sokaklarda eski gücünün çok uzağında.

Devrim uzun bir araftan geçti, reform bile sayılmayacak ıvır zıvırlar için mücadeleyle oportünizm artık devrimi oyalayamaz. Kürt halkı, bu ileri sıçramanın örneğini sergiliyor, tüm emekçi sınıfları derinden etkiliyor. Devrim, en ciddi sınavlardan başarıyla geçerken, sermayenin karşı devrim cephesi dağılık, moralsiz ve yorgun. En yaşamsal çıkarlarına dokunulduğunda, sermayenin on kat, yüz kat enerjiyle saldırdığını tarihten biliyoruz. Böylece sonucu belirleyecek önemde çarpışmalar dönemine girmiş olduk. □

KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜK SAVAŞI VE İŞÇİ SINIFI

Genel seçimlerin ardından, Meclisle ilgili ortaya çıkan bir dizi kriz ve sorunla birlikte, bu sorun ve krizlerin hiç biri bir çözüme kavuşturulmadan yeni hükümet kuruldu. Yeni hükümetin kurulmasının toplumda en ufak bir yankısı dahi olmadı. Nüfusun ezici bir çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıflar ve Kürt halkı ne Meclisle ne de Mecliste olup bitenle ilgiliydiler.

İşte bu havada sessiz sedasız kurulan hükümetin ilk icraatı ne oldu? Kendi programına, 12 Eylül faşizminin dahi kaldırmaya cesaret edemediği “kıdem tazminatı” hakkını kaldıracağı maddesini aldığını ilan etmek oldu. Arkasından yıllık bir maaşlık ikramiyeye hakkını da 20 yılda altı aylık ikramiyeye dönüştüreceğini açıkladı. Bu, işçi sınıfına karşı açık bir savaş ilanıydı.

Hükümet bunu neden yaptı? Çünkü birincisi hile-hurda ve paranın gücü sayesinde de olsa arkasında %50’lik bir destek olduğuna hem kendisini hem de toplumu inandırmıştı. İkincisi, kırsal ve kentin küçük burjuvazinin desteğinin arkasında olduğunu düşünüyordu. Üçüncüsü ve en önemlisi Kürt halkını politik çevirme yoluyla oyaltabileceğini, bu halkın özgürlük savaşını tavsatabileceğini hesaplıyordu. “İmralı görüşmeleri” onu ümitli kılmıştı. Dördüncüsü, Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar’da emperyalizm adına üstleneceği roller karşılığında emperyalizmin tam desteğini almıştı.

Öyleyse işçi sınıfının hesabını görme işine girişebilirdi.

“Kıdem tazminatı” ve “yıllık ikramiyeye” haklarını kaldıracağını tekelci basın aracılığıyla gayri resmi şekilde ilan etti. Kapitalistlerin cephesinde henüz kazanılmamış bir savaşın zaferini kutlama havası vardı. Tek tek her kapitalist hükümetin kazanacağından emin oldukları bu savaşın zaferinin meyvelerini hesap etmeye koyulmuştu. Kenan Evren’in göze alamadığını bu hükümet göze almıştı.

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Hükümetin Kürt halkının özgürlük savaşıyla ilgili hesapları daha işin başında bozulmuştu.

Kürt halkının “demokratik özerklik” i-

Devrimci işçi sınıfı, tarihin önüne serdiği bu olanağı bir devrime dönüştürerek hem kendi kurtuluşunu hem de ezilen Kürt halkının, diğer ulusal topluluk halklarının, sömürülen diğer emekçi sınıfların kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Sermaye sınıfı, moralsiz, güçsüz ve dağınık. İşçi sınıfı için ise her şey daha yeni başlıyor.

lan etmesi tekelci sermaye saflarında, çaycısından başkomutanına kadar, bir deprem etkisi, bir dehşet duygusu yarattı. Aynı güne denk gelen 12 askerin bir gerilla eylemi sonucu öldürülmesi dehşet duygusunun nedeni gibi gösterilse de bu, “demokratik özerklik” ilanı yanında bir hiçti. Çünkü sermaye sınıfı, devletiyle, hükümetiyle, siyasi ve askeri kadrolarıyla 12 askerin ölümünde geçici bir “zayiat” görüyorlarsa, “demokratik özerklik” ilanında kendi egemenliklerinin sonunu görüyorlardı.

Öyleyse işçi sınıfının hesabını görme işi ertelenmeliydi; ertelendi.

Bir gün öncesinde bayram havasında “kıdem tazminatı”nın kaldırılacağını duyuran sermaye sınıfı basını, bir gün sonra “gündemimizde böyle bir şey yok” biçimindeki hükümet açıklamalarını çarşaf çarşaf manşetlerle duyurdular. İşçi sınıfına karşı savaş baltaları şimdilik toprağa gömülüyordu.

Ama bu yarım kalmış girişim bir gerçeği çok somut, elle tutulur biçimde kanıtladı: Kürt halkı kendi özgürlük hakkı için savaşırken aynı zamanda işçi sınıfının kurtuluş koşulları için de savaşmış, o koşulları olgunlaştırmış oluyordu. Kürt halkı ve onun özgürlük hakkı mücadelesi Türkiye işçi sınıfının en yakın ve en büyük müttefiki idi.

İşçi sınıfı, kendini yaşamdan kovan, ilk fırsatta en büyük saldırılarını kendisine karşı gerçekleştirmeye hazırlanan sermaye sınıfına ve onun devletine, hükümetine karşı

bir zafer elde etmek istiyorsa, bu ittifakı sağlamlaştırmak, geliştirmek ve ileri taşımak zorundadır; sermaye sınıfı ve devletine karşı zaferin başka yolu yok.

Bu konuda en büyük görev öncü devrimci işçilere düşmektedir. Şunun bilinmesi gerekiyor: İşçi sınıfı salt kendi dar, sınırlı sınıf çıkarları için savaşarak sermaye sınıfına karşı zafer elde edemez. Bunun somut örneği “Büyük Tekel Eylemi”dir. “Büyük Tekel Eylemi” sanıldığı gibi, işçiler kendi dar, sınırlı çıkarları için yeterince savaşmadıkları için zafer elde edememiş değiller. Aksine mücadelelerini dar çerçeveye sıkıştırdıkları, başka emekçi sınıfların ve Kürt halkının talep, özlem ve isteklerini hükümete karşı ileri sürmedikleri için; iktidar hedefiyle ileri atılmadıkları için; eylem alanını “Tahrir Meydanı”na çevirmeyi göze alamadıkları için sonuç elde edememişlerdir.

Kürt halkının özgürlük savaşında ulaşılan nokta, sınıf savaşı ve ekonomik kriz şimdi güçler dengesini tamamen sermaye sınıfı aleyhine, devrim lehine çevirmiş bulunuyor. Bu, tarihin işçi sınıfına ve birleşik devrimi güçlerine sunduğu bir “fırsattır.”

Devrimci işçi sınıfı, tarihin önüne serdiği bu olanağı bir devrime dönüştürerek hem kendi kurtuluşunu hem de ezilen Kürt halkının, diğer ulusal topluluk halklarının, sömürülen diğer emekçi sınıfların kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Sermaye sınıfı, moralsiz, güçsüz ve dağınık. İşçi sınıfı için ise her şey daha yeni başlıyor.

İşte bu koşullarda devrimi gerçekleştirmenin, iktidarı ele geçirmenin, sermaye sınıfının iktidarına son vermenin yolu Kürt halkıyla birlikte sermaye sınıfı iktidarına karşı savaşarak ittifakı sağlamlaştırmaktır. Kürt halkı, arkasında işçi sınıfını gördüğü sürece sermaye sınıfına karşı mücadelede daha ileri gidecek, daha devrimci bir çizgi izleyecektir.

Tarih, gerçek bir öncü sınıf olarak ortaya çıkması ve gerçek bir öncü sınıf gibi hareket etmesi için işçi sınıfına gerekli tüm koşulları hazırlamıştır.

Leninist Parti işçi sınıfına, öncü devrimci işçilere ne yapmaları gerektiğini, nasıl yapmaları gerektiğini gösteriyor. □

KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ ENGELLENEMEZ

POLİSLER VE FAŞİST GRUPLAR BDP'YE SALDIRDI

14 Temmuz'da Silvan'da 13 askerin hayatını kaybetmesinin ardından, faşist gruplar tepki olarak Türkiye'nin çeşitli illerinde eylemler düzenliyor. Bunlardan bir tanesi de 17 Temmuz günü Taksim'de meydana

geldi. Günler öncesinden internet üzerinden çağrı yaparak örgütlenen faşist grup, Taksim Meydanı'nda toplandı. Ellerinde Türk bayrakları ve üç hilalli flamalarla İstiklal Caddesine yürüyen kalabalık, faşist sloganlar ve bozkurt işaretleriyle bir süre cadde boyu ilerledi. Daha sonra polislerle beraber Tarlabası'na doğru yönelerek BDP İl binasının önüne geldiler.

Aralarında provokatör sivil polislerin de bulunduğu grup İl binasını taşlamaya başladı. Kalabalığın arasından bir sivil polis silahıyla içeriye ateş açarak bir il yöneticisini yaraladı. İçeride bulunan diğer yöneticiler ise aldıkları taş darbeleri sonucu yaralandılar. Yaralılar halkın yardımıyla Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne kaldırıldı. Hızını alamayan polis, bir de bina önüne gaz bombası attı. Daha sonra İlçe binasına yönelerek grupla beraber burayı da taş yağmuruna tuttu vehalk ise il ve ilçe binaları çevresine barikat kurdu. Polisin desteğiyle böyle bir saldırı gerçekleştirmiş olan grup daha sonra tekrar İstiklal Caddesine yönelirken ara sokaklarda bulunan kafelere zarar verdiler. Cadede tekrar yürüyüşe geçerek bir süre ilerleyen faşist kitle daha sonra dağıldı.

Olayların ardından Mücadele Birliği olarak BDP İl yöneticileriyle görüştük. İl yönetiminden Ahmet Dikmen şunları anlattı: "Önceden sivil görünümlü iki kişi binamıza gelerek ortalığı kontrol ettiler. Polis ile iş birliği içinde oldukları apaçık belli. Polis caddeye giden yolu kapattı, kitle polisin arkasından yürüyordu resmen polis faşist kitleyi koruması altına almıştı. Polis ve faşist grup bize taş attı içeride 6 kişiydik. Sivil polis silah atarak ilçe saymanı İlhan Kalkmaz'ı yaraladı. Bizlere de taşlar isabet etti, daha sonra gaz bombası atıldılar. Halk burada bizi korumaya çalıştı bize sahip çıktı bunun üzerine polis ve kitle ilçe binasına yöneldi. Ben ilçedekilere haber verdim oraya geliyorlar kapıları kapatın diye. Daha sonra orayı da taş yağmuruna tutup camlarını kırmışlar orada da yaralananlar oldu. Yaralılarımızı hastaneye kaldırdık. Polis hala şu anda bile binamızın önünü abluka altına almış durumda".

Daha sonra söz alan diğer il yöneticisi Ali İpekli şunları ekledi: "30 senedir bedeller ödendi. Kürt halkının kaybedeceği bir şey yok. Polise de söyledik bizler kurumumuzu ölümüne koruyacağız. Polis ve faşistler işbirliği içinde ama baskıları bizi asla

yıldıramayacak. Bizler barış istiyoruz, fakat onlar bizlere saldırıyor, burjuva basın da bizim barış isteğimizi tersine çevirip göstermeye çalışıyor. Artık bedel ödemek istemiyoruz barış istiyoruz."

Tüm bu gelişmelerin ardından BDP Iğdır Milletvekili Pervin Buldan İlçe binasının önünde basın açıklaması yaptı. Halkın yoğun olarak katılım ve destek gösterdiği basın açıklamasında yaşanan saldırılar kınandı. □

"Barışalım Yeter"

18'inci İstanbul Caz Festivali kapsamında Harbiye Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu'nda sahneye çıkan Aynur Doğan'ın, Kürtçe parça söylediği için yuhalanması, barış talebi ve Hatip Dicle'nin Meclis'e gitmesi için binlerce kişi İstiklal Caddesi'nde yürüdü.

"Barışalım Yeter, Türküleri Değil Silahları Susturalım" pankartı arkasında toplanan kitle, barışın sesini yükseltmek için Barış İnisiyatifleri, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Barış İçin Kadınlar Girişimi, Özgürlük İstiyoruz İnisiyatifi gibi birçok sivil toplum kuruluşu üyesi yaklaşık 300 kişi, 21 Temmuz günü saat 19.00'da Taksim Tünel Meydanı'nda toplandı.

Kitle adına Kürtçe ve Türkçe basın açıklaması yapıldı. Türkçe basın metninin oyuncu Jülide Kural yaptı. Zor günlerden geçildiğini ve ülkenin yeniden çatışma ortamına sürüldüğünü, ırkçı milliyetçi naraların kulakları tırmadığını, barış umutlarının yara aldığı ifade belirten Kural, demokrasiden, özgürlükten, adaletten, kimsenin bir diğerinin hamisi, abisi olmadığı bir kardeşlikten yana inat ettiklerini ifade etti. Kural, "Tüm engelleme, yasaklama ve baskılara rağmen Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku, büyük bir başarı elde ederek 36 vekili çıkartmış ve barış umutlarını yeniden güçlendirmişti. Sevincimiz kısa sürdü. Yargı ve siyasetin 12 Eylül yasalarını bile zorlayan ve geçmiş pozitif içtihatları yok sayan işbirliği ülkeyi tekrar kaotik bir iklime soktu" dedi.

Bu yolun barışın yolu olmadığını ve halkların savaş, acı, gözyaşı değil, birlikte şarkı söylemek, özgürlük, barış

ve adalet istediğini belirten Jülide Kural, “Başta Hatip Dicle olmak üzere milletvekili seçilen Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku adaylarına sahip çıkıyor ve halkın iradesinin Meclis'e taşınabilmesi için tüm engellemelerin ortadan kaldırılmasını, hükümetin derhal demokratik siyasetin yolunu açacak bağlayıcı, ikna edici adımlar atmasını talep ediyoruz. Aydın, sanatçı, akademisyen, işçi, işsiz herkesi, her kesimi barışa barış diline, barış şarkılarına sahip çıkmaya çağırıyoruz” dedi.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku İstanbul Milletvekili Levent Tüzel ise Zeytinburnu'nda ırkçı saldırıların yaşandığını belirterek, bu sürecin iç savaşa çekilmek istendiğini ifade ederek, demokrasi ve barış mücadelesinin önemine dikkat çekti ve Başbakan'ı bu konuda sorumlu davranmaya çağırdı.

"Sizi, sizleri barışa sahip çıktığınız için, kardeşliğimize sahip çıktığınız için 'silahlar değil türküler konuşsun' dediğiniz için kutluyorum" diyen Tüzel "Aynur Doğan gibi sanatçılarımızı, insan haklarına saygılı aydınlarımızı, yazarlarımızı sahiplenmek durumundayız. Silahlar konuşmamalı, türküler konuşmalı" dedi.

Açıklamanın ardından kitle Taksim Meydanı'na doğru, davullar, zılgıtlar, ıslıklar eşliğinde "Yükselt yükselt barışın sesini yükselt", "Hatip Dicle Meclis'e, Aynur Doğan sahneye" "Öz, Öz özgürlük Kürt halkına özgürlük" sloganlarıyla yürüyüşe geçti. Barış için yürüyen kitlenin karşısında iki kişi Türk bayrağı açarak ortamı provoke etmek istedi. Kitlenin müdahalesiyle polis provokatörü olay yerinden uzaklaştırdı. Taksim Meydanı'na gelindikten sonra barış horonuna duruldu ve Keçe Kurdan parçasıyla halay çekilerek eylem bitirildi. □

Kürt Halkına Yapılan Saldırlara Protesto

14 Temmuz günü Demokratik Toplum Kongresi'nin "Demokratik Özerklik" ilan etmesi ve Silvan'da 13 askerin öldürülmesinin ardından, faşist gruplar ve polis işbirliği içinde bir çok şehirde, BDP binalarına ve Kürt halkına saldırıya başladı. Yaşanan bu olaylara tepki göstermek amacıyla

23 Temmuz günü Taksim'de bir eylem gerçekleştirildi.

Demokratik Toplum Kongresi'nin "Demokratik Özerklik" ilan etmesi, ve Silvan'da 13 askerin ölmesinin ardından devletin PKK'yi hedef göstermesi neticesinde faşistler galeyana gelmiş ve polisle girdikleri işbirliğiyle birçok şehirde ve ilçede Kürt halkına yönelik saldırı ger-

çekleştirmişlerdi. Bazı yerlerde hala da gerçekleştirmeye devam etmekte. İstanbul Zeytinburnu'nda Kürt vatandaşlara ait olan iş yerleri talan edilmiş onlarca Kürt vatandaşına saldırılmıştır. Kürt sanatçı Aynur Doğan, Caz Festivali'nde saldırıya uğramıştır. Samsun'da 16 yaşında bir köylü genç, gerilla olduğu şüphesi ile kurşun yağmuruna tutulmuştur. Devletin yönlendirdiği tüm bu olaylara tepki göstermek ve kınamak amacıyla saat 17.00 da, Taksim Tramvay Durağı'nda bir eylem gerçekleştirildi.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu İstanbul Demokratik Kent Konseyi'nin düzenlediği eyleme bir çok siyasi platform da destek verdi. Mücadele Birliği Platformu da, "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganlarıyla İstiklal Caddesi'nden yürüyerek Tramvay Durağı'na geldi ve kitleye katıldı.

Kitle, Mücadele Birliği Platformu'nu alkışlarla karşıladı ve selamladı. Bu sırada polis de olağanüstü güvenlik önlemi aldı. İstiklal Caddesi'nin girişine boydan boya barikat kuran polis, bir yandan da ellerinde biber gazlarını, makineli tüfeklerini ve arkalarında gaz sıkmaya hazır akreplerini de hazırda bekletti. Kitle, polisin bu ucuz gözdağına aldırış etmeden eylemine başladı. "Biji Bratiya Gelan", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Eşitlik, Kardeşlik, Demokratik Özerklik", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atan kitle bir süre oturma eylemi yaptı.

Daha sonra yapılan basın açıklamasında: "AKP hükümeti'nin ve devletin 'demokratik açılım' palavralarının ardından gelinen aşamada tekçi, inkarcı anlayış yine kendisini bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. PKK'nin ilan ettiği ateşkes kararına rağmen devletin ardı arkası kesilmeyen askeri ve siyasi operasyonlarıyla iradesi kırılmayan Kürt halkı, demokratik taleplerini ısrarla ve tüm gücüyle savunmaya devam etmiştir. En ufak bir demokratik hak talebi görmezden gelinen, boğulmaya çalışılan Kürt Halkı, kendisine tanınmayan hakları fiilen yaşama kararı almıştır" denildi.

Basın açıklamasının ardından kitle eylemi bitirdi. □

İzmir Kadifekale

"Demokratik Özerk Kürdistan"ı Selamladı

14 Temmuz günü DTK tarafından ilan edilen "Demokratik Özerk Kürdistan" 25 Temmuz Pazartesi saat 20.00'de Kadifekale Surları içinde etkinlikle selamlandı. Gaziemir, Buca, Narlıdere, Konak ilçelerinden gelen Kürt halkı Kadifekale Surları içinde şenlik havasında "Demokratik Özerk Kürdistan'ı" kutladı.

Etkinliğin yapıldığı alana 1992 yılında bedenini ateşe vererek ölümsüzleşen Rahşan Demirel'in fotoğrafı asıldı.

Ayrıca 18 Temmuz'da Amed'de bedenini ateşe vererek ölümsüzleşen Evrim Demir'in anısına "Kweserig Demokratik Sılav Dıkın Li Tewaye İzmir'e Piroz Be/ Demokratik Özerkliği Selamlıyoruz İzmir Halkına Kutlu Olsun/İzmir Danışma Meclisi" yazılı pankartı açıldı.

Etkinlik ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları adına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından "Özerk Kürdistan'ı" selamlayan bir metin okundu. Okunan metnin ardından marşlar okunarak halaylar çekildi.

Kitlenin içerisine karışarak provokasyon yaratmaya çalışan sivil polisi kitle teşhir edip alandan uzaklaştırdı.

Etkinlik saat 22.00 sularında sona erdi. Bizler de Mücadele Birliği olarak Kürt Halkının yanında yerimizi aldık.

İzmir/ Mücadele Birliği

Bu Halk Hiçbir Zaman Faşistlere Boyun Eğmemiştir

Zeytinburnu'nda geçen hafta gelişen olaylarda faşist odaklar ve polis işbirliğiyle Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen, linç girişimleri, yağmalama, Kürtlerin iş yerlerini tahrip etme, vb. olaylarda hasar gören esnaf ve Kürt Halkı ile dayanışma örneği göstermek için, Emek Özgürlük ve Demokrasi Bloğu milletvekillerinden Sabahat Tuncel, Sırrı Süreyya Önder, Ertuğrul Kürkçü,

BDP il ve ilçe yöneticileri Zeytinburnu BDP İlçe binasında bir araya geldiler. 27 Temmuz günü basına açıklamada bulunan vekiller, durumu değerlendiler. Sırrı Süreyya Önder konuşmasında; Zeytinburnu'nda yaşayan Kürt Halkına duyarlılığından kaynaklı teşekkür etti. Önder; "Burada kıskırtılmak istenen bir Kürt Türk çatışmasını, tezgahlanmak istenen oyunu Kürt Halkı, BDP'nin 'evlerinizden çıkmayın, kendinizi savunun' kararına uyararak boşa çıkartmıştır. Halklarımız boyun eğmeden, teslim olmadan kendini savunmuştur. Buradaki durumla ilgili gözaltına alınan arkadaşlarımız ve esnafımız için Vali ile görüşmeye gittik. O sıralarda gözaltına alınan bir sürü Kürt genci vardı, Kürt gençlerini terörle mücadele şubesine götürürken faşistlerden aldıkları bir kaç kişiyi de Asayiş'te gözaltında tutmuşladı. Bu çelişkiyi valiye anlatık, daha sonra serbest bırakılanlar oldu. Vali, ciddi maddi hasar gören esnafımız için de maddi olarak destek olunacağı sözünü verdi" dedi.

Batman milletvekili Bengi Yıldız'ın kısa konuşmasında; "Bu halk hiçbir zaman faşistlere karşı boyun eğmemiştir eğmeyecekte, her zaman bu saldırılar karşısında durmasını bilir" dedi.

Mersin milletvekili Ertuğrul Kürkçü, Kürt Halkının Ulusların kendi kaderini tayin hakkına sahip olduğunu vurguladı. Kürt Halkının ortak yaşamı savunduğunu söyledi.

Daha sonra Sabahat Tuncel konuşmasında "Tayyip Erdoğan, eski 90'lı yıllara dönülür diye tehditler ediyor; bu halk Halepçe'yi, Diyarbakır cezaevlerini, Çorumu, Maraş'ı, vb. katliamları yaşadı. Mezopotamya ve Anadolu'da yaşayan halklar katliamlara

ra uğratıldılar, bu halklar 90'lı yıllardan korkacak mı? Artık bunun karşısında daha güçlü bir halk var; din gerilla cenazesini alamayan Kürtler şimdi sınırları aşmış evladını sahipleniyor. Faşizmin yurdu, şehri, vatanı yoktur; vicdanı, duygusu, yoktur. Faşizm, savaştır; kandır; gözyaşındır; biz de faşizme geçit veremeyeceğiz" dedi.

Basına açıklamadan sonra faşistlerin saldırısına uğramış esnaf ve işyeri sahibi Kürtlerle dayanışmak için ziyarette bulunuldu ve "geçmiş olsun" denildi. □

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Kürt Halkına karşı son zamanlarda geliştirilen şovenist, ırkçı, faşist saldırılara karşı tepkiler büyüyor. Zeytinburnu'nda faşist grupların, Kürt halkının yaşadıkları yerleri tespit ederek, esnaf esnaf, kahve kahve polis işbirliğinde gerçekleştirdikleri saldırılarda bir çok kişi yaralanmış; bir çok işyeri, kafe ve kahveler faşist gruplarca talan edilmişti.

23 Temmuz akşamı Mücadele Birliği Platformu, "Kürt Halkı Yalnız Değildir" şiarıyla Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yaptı..

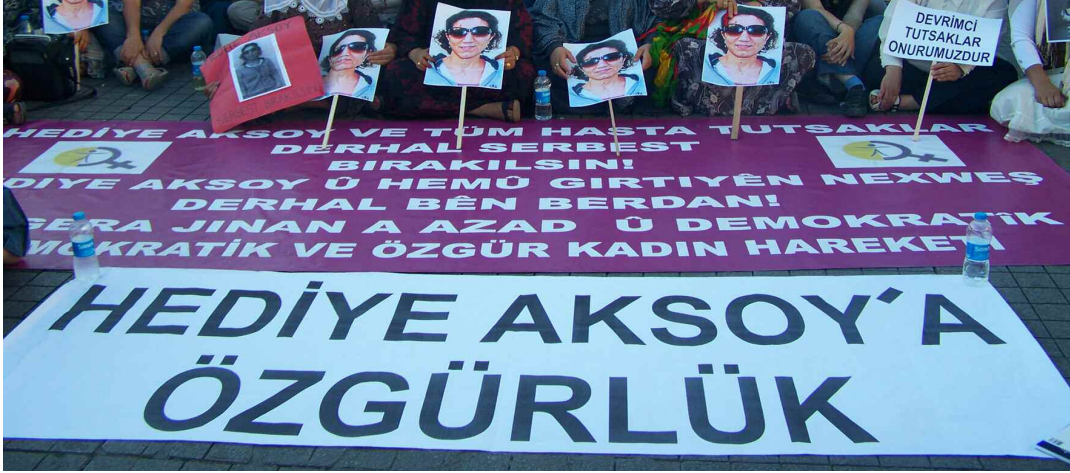
"Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Denizlerden Mazlumlar'a Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" pankartları açan Mücadele Birliği Platformu, "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürt Halkı Yalnız Değildir" sloganlarını attı.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan açıklamada "Kürt halkının özgürlük çığlığının bastırılması, tüm işçi ve emekçilerin, emekçi halkların özgürlüğünün yok edilmesi demektir. Faşizmin saldırıları karşısında halklarımızın mücadele birliğini örmek, şimdi en acil görevdir. Kürt halkının yalnız olmadığını tüm dünyaya göstermenin zamanıdır. Tekelci sermaye ve onun devletinin korkularını büyütmenin, halkların mücadelesini geliştirerek devrime ve iktidara yürümenin zamanıdır. Buradan bir kez daha halkarıyoruz: Kürt Halkı Yalnız Değildir! Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği!" denildi.

Okunan açıklamadan sonra eylem sloganlarla sona erdi. □

Hediye Aksoy İçin Oturma Eylemleri Sürüyor

Demokratik Özgür Kadın Hareketi'nin Bakırköy Kapalı Kadın Cezaevi'nde bulunan ve kanser hastası olan Hediye Aksoy ve tüm hasta tutukluların özgürlüklerine kavuşması için, her Cuma yaptıkları oturma eylemleri devam ediyor.

22 Temmuz 2011 Cuma günü yine Taksim Meydanı'nda yine Hediye Aksoy için oturma eylemi yapıldı. Hediye Aksoy'un resimlerinin ve "Hediye Aksoy'a Özgürlük" dövizlerinin taşındığı eylemde kadınlar adına Ayşe Güney, herkesi Aksoy'un durumu hakkında düşünmeye davet etti.

Güney, "İki gözü kör bir kadını üstelik kanser hastasıyken cezaevinde tutmaya devam etmek, ameliyat edip cezaevine geri getirmek, radyoterapi ve kemoterapi-

yi cezaevi koşullarında, ring arabalarında getirip götürerek devam ettirmek nedir? Bu, insanım diyenin tahammül edebileceği bir olay mıdır?" diye sordu.

Aksoy'un tanımadığı, görmediği elle-re, yanında tanıdığı kimse yokken kendini bırakmasının zorluğuna değinen Güney, Hediye'nin sağlığı hakkında yeterli bilgi alma olanağından yoksun olduğunu söyledi. Aksoy'un ikinci bir doktora danışmadığını, doktorlar tarafından hasta değil tutuklu görüldüğünü belirten Güney, doktorların "suç işleyip girmeseydi hapse, bize mi sordu suç işlerken" demeye getirdiklerini ifade etti.

Yaşananların en saf haliyle zulüm olduğunu açıklayan Ayşe Güney, "Zulüm ne zaman bu kadar sıradanlaştı? Zalim ne

zaman gündelik hayatımızın bu kadar olağan parçası oldu?" dedi.

Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Hediye Aksoy ve tüm hasta tutukluların seslerini dışarı taşımak için eylemlere devam edeceklerini dile getirdiler.

18 yıl cezaevinde kaldıktan sonra 1998 yılında afa serbest bırakılan ve 2007'de tekrar tutuklanan Hediye Aksoy, ikinci tutukluluğu sırasında kanser hastalığına yakalandı.

Meme kanseri tedavisi görmesi gereken Aksoy'un hastalığı ileri safhaya ulaşmış düzeyde. Görme engelli olan Aksoy'un tedavisini cezaevi koşullarında sağlanması mümkün değil. Ancak serbest bırakılması ve tedavisinin yapılabilmesi için gerekli rapor bir türlü verilmiyor.

Daha önceki basın açıklamalarında Aksoy'un durumunun ağır olduğu buna rağmen yeterli tedavinin yapılamadığı birçok defa kadın tutsakların ısrarı üzerine hastaneye götürüldüğü de ifade edilmişti. Ayrıca hastaneye her gidiş gelişinde ambulansla götürülmesi gereken Aksoy'un mahkemelere giden tutuklularla birlikte ring aracında hastaneye götürüldüğü bunun sağlığı açısından olumsuz etkiler yarattığına da dikkat çekilmişti. □

ÖLÜMSÜZLEŞEN PJAK GERİLLALARI ANILDI

İran'ın 15 Temmuz'dan itibaren Güney Kürdistan'a yönelik başlattığı işgal sırasında hayatını kaybeden PJAK gerillaları, İzmir'de bir yürüyüşle anıldı.

Ölümsüzleşen bir PJAK gerillasının ailesi İzmir'de yaşıyor. 30 Temmuz Cumartesi günü saat 18.00'de BDP İzmir Karabağlar ilçe örgütünden, ölümsüzleşen gerilla Melican Demir'in evine kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Melican Demir'in ailesi de kortejin en önünde yer alarak yürüyüşe katıldı.

Kitle "Em Dagirkeriya İrane Şermezar Dıkin/ Şehit Namırın" pankartını taşıdı, ayrıca kitle içinde "İntikam" yazılı pankart da açıldı. Yürüyüş boyunca sık sık "Şehit Namırın", "Dağlara Çıkarız Hesabını Sorarız", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atıldı. Ölümsüzleşen Melican Demir'in evinin önüne gelindiğinde Kürdistan'ın özgürlüğü ve halkların özgürlüğü yolunda ölümsüzleşenler adına saygı duruşu yapıldı. Ardından BDP İzmir İl Bakanı Yusuf Kaya ve Melican Demir'in ablası ve babası kısa konuşmalar yaptılar.

Anma, konuşmalarla sona erdi. Bizler Mücadele Birliği olarak Kürt halkının yanında yer alarak destekte bulunduk.

İzmir Mücadele Birliği

HOPA OLAYLARINA PROTESTO

Artvin'in Hopa ilçesinde, derelere yapılması planlanan HES projesine tepki vermek, bu konuyla ilgili çıkan olaylarda hayatını kaybeden öğretmen Metin Lokumcu'yu anmak ve yapılan gözaltıları protesto etmek amacıyla 22 Temmuz 2011'de Taksim'de bir eylem gerçekleştirildi.

31 Mayıs 2011 tarihinde Hopa'da yaşanan ve emekli öğretmen Metin Lokumcu'nun ölümü, onlarca insanın yaralanması, 50 kişinin gözaltına alınması ve 35 kişinin tutuklanması ile sonuçlanan olayları ve yapılması planlanan HES projesini protesto etmek amacıyla saat 19.30 da Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştirildi.

Derelerin Kardeşliği Platformu'nun düzenlediği eyleme siyasi yapılardan da destek geldi. Galatasaray Lisesi önünden, "Su Hayattır Satılmaz", "Yaşamı Savunanlar Yargılanamaz", "Hepimiz Metiniz Hepimiz Eşkiyayız", "Doğa Düşmanı Faşist AKP", "Metin Lokumcu Onurumuzdur" sloganlarıyla yürüyüşe geçen kitle, Taksim Tramvay Durağı'na geldiğinde, Özge Ozan platform adına basın açıklaması yaptı:

Basın açıklamasında, "31 Mayıs günü; derelerini şirketlere satan, emeklerine el koyan AKP iktidarını protesto eden Hopa halkına yönelik saldırıda, Derelerin Kardeşliği Platformu gönüllüsü ve su hakkı mücadelesinin öncülerinden Metin Lokumcu öldürüldü. Hopa halkını eşkiya ilan eden Başbakan Erdoğan'ın emriyle; ilçe abluka altına alındı. Hopadan başlayarak ülkenin dört bir yanında Metin Lokumcu'ya, su hakkı mücadelesine sahip çıkanlara yönelik saldırılar intikam alırcasına sürdürüldü. 35 kişi tutuklandı, evler basıldı, onlarca gözaltı yapıldı. AKP iktidarı öldürerek, tutuklayarak, baskı ve zorla vazgeçirmeye çalışsa da halk su hakkı için mücadeleyi seçmiştir. İşte iktidarın ve onun emrindekilerin tahammül edemedikleri budur. HES'çi şirketler vadilerimizden defolup gidene kadar ayaktayız, arkadaşlarımız özgür kalana kadar ayaktayız. Başka yolu yok bu dereler denize ulaşacak!, Arkadaşlarımız özgür kalacak!" dediler.

Daha sonra Munzur Koruma Kurulu'ndan Hasan Şen söz alarak, "Karadeniz bölgelerinde ve Kürt bölgelerinde yapılan HES'lere her zaman karşı çıkacağız ve her zaman birlikte mücadele edeceğiz. Dereler özgürdür özgür olacak" dedi.

Eyleme, Emek ve Demokrasi Bloğu milletvekilleri Sırrı Süreyya Önder ve Abdullah Levent Tüzel ve sanatçı Leman Sam da destek verdi. Söz alan Sam, "12-13 Ağustos tarihlerinde yine Hopa'da olacağız, su hayattır ve sahip çıkacağız duyan duymayana anlatsın" diyerek halka çağrıda bulundu.

Bu konuşmanın ardından eylem bitirildi ve kitle dağıldı. □

"31 Mayıs'ta Biz De Oradaydık Bizi de Alın"

Hopa halkı 2 aydır süren gözaltı ve tutuklamalara karşı sokaklara çıktı. Kaymakamlığa yürüyen halk, Metin Lokumcu'nun yaşamını yitirdiği saldırı emrini veren ve "Vicdanım rahat" diyen Hopa Kaymakamı'nın istifa etmesini istedi.

Başbakan Erdoğan'ın 31 Mayıs'ta ilçeye gelmesi nedeniyle düzenlenen protesto gösterisi gerekçe gösterilerek, Hopa'da ve destek eylemleri yapılan illerde yüzü aşkın kişi gözaltına alınmış, bunlardan 15'i Hopa'dan toplam 35 kişi tutuklanmıştı.

28 Temmuz günü yapılan eyleme, haklarında arama kararı bulunanlar ile tutukluların ailelerinin de içinde olduğu 200 kişi katıldı. Kitle "Biz de oradaydık. Bizi de alın" diyerek Kaymakamlığa yürüdü.

Hopa parkında toplanan halk, önce AKP ilçe binasına yürüdü. "Metin'in katili Tayyip Erdoğan", "AKP Hopa'dan elini çek" sloganlarını atan Hopalıları, daha sonra Kaymakamlık önünde basın açıklaması yaptı.

Şefik Kalkan, devletin Hopa'da ve Hopalıları destek eylemlerinin yapıldığı illerde terör estirdiğini söyledi. Kalkan, "Hopa olayları ile ilgili tutukluların sayısı 35 olmuştur. Halen ellerindeki listelerle, her gün sokaklarımızda, alanlarımızda sürekli avını sürdürüyorlar, Hopa halkını terörize etmeye çalışıyorlar" dedi.

"Tayyip Erdoğan'ın şahsında cisimleşen, gerici, faşist, neoliberal yağma iktidarının forsunu yerle bir eden Hopalıları, günlerdir süren sıkıyönetim uygulamalarıyla ürkütme çalıştığını" ifade Kalkan, şöyle devam etti:

"Bu sıkıyönetim uygulamaları, kelimenin tam anlamıyla, Hopalıların safları sıklaştırmasını sağladı. Hopa halkı, kendi evlatlarına sahip çıkmaya devam ediyor, devam edecek. AKP iktidarının maskesini alaşağı eden Hopalıları, bu gözaltı ve tutuklamaların üstesinden de gelecektir. Hopa sokakları, fuhuşa, uyuşturucuya, tarikat şeyhlerine teslim edilmeyecek. Hopa sokakları, özgürlüğün, barışın, demokrasinin sloganları ve türkülerıyla şenlenecektir."

"Taleplerimiz gerçekleşene kadar size rahat vermeyeceğiz" diyen Kalkan, taleplerini şöyle sıraladı: "Gözaltılar derhal durdurulsun. Çevik Kuvvet geri gönderilsin. Aylardır tutuklu olan Hopa tutsaklarının mahkeme tarihi belirlensin. Tutuklular biran önce serbest bırakılsın. 31 Mayıs günü kolluk kuvvetlerine saldırı emrini ben verdim, vicdanım rahat diyen Hopa Kaymakamı, Metin hocasını o saldırıda kaybeden Hopa halkından özür dileyerek, derhal istifa etmelidir. Metin Lokumcu'nun katilleri derhal yargı önüne çıkarılsın."

Ertesi gün de Hopa Adliyesi'ne giderek hazırlık soruşturmasını sürdüren savcıya "Bizi de alın" diyeceklerini söyleyen Hopalıları, tüm kamuoyunu ve Hopalıları duyarlılıklarını sürdürmeye çağırırdı.

Eylem, yoğun polis ablukası altında yapıldı. Artvin'den çok sayıda çevik kuvvet ve özel hareket polisleri yürüyüş için ilçeye getirildi. □

KRİZ VE

Marx ve Engels, 1848 Fransız Devriminin yenilgisinden sonra, 1850’de yaptıkları değerlendirmede şu temel olguyu tespit ederler: “*Bir yeni devrim ancak yeni bir bunalımın ardından gelebilir. Ama bu da –devrimin gelmesi bn.- bu bunalım kadar kesindir.*”

Komünizmin bu büyük kurucularının yaptıkları bu tespit, Marksist devrim teorisinde kapitalizmin –buna burjuva toplumun da diyebiliriz- bunalımının ne derece önemli olduğunu ve bunalımların nasıl bir devrimci role, devrimci etkiye sahip olduklarını gösterir.

Emperyalist kapitalist sistemin krizden krize yuvarlandığı, her yeni krizin öncekinden daha yıkıcı sonuçlara, devrimci gelişmelere yol açtığı bir süreçten geçerken Marksist devrim teorisine ve bu teoride bunalımların yerine bir kez daha bakmak devrimci öncü işçiler açısından son derece önemlidir.

Türkiye’de oportünist ve sosyal reformist siyasal hareketlerin devrimci öncü işçilere yaptıkları en büyük kötülüklerden biri de onları “krizin faturasını biz ödemeyeceğiz” boş laflarına alıştırmaları, bu boş lafların “devrimci politika” olduğuna inandırmalarıdır.

Kapitalizmin bunalımları, isteyen buna krizleri de diyebilir, bütün devrimlerin gerçek anasıdır. Devrimci bir öncü işçi, bu bunalımların karşısında boş laflarla yetinmek yerine, tek gerçek tarihsel hak olan devrimleri gerçekleştirmek için ondan yararlanmayı bilen işçidir. “Krizin faturasını ödememe” boş edebiyatı ise kapitalizmin bunalımlarından bir devrim için yararlanmayı baştan dışlayan, düzen içi kalmayı öngören sosyal reformist bir yaklaşımdır.

Arap halklarının dünyayı sarsan devrimleri 2008’de ortaya çıkan kapitalist bunalımın doğrudan sonucudur. Aynı bunalım Avrupa’da ve daha dünyanın pek

çok yerinde halk ayaklanmalarına, yoksul halkların isyanlarına yol açmaya devam ediyor. Ayaklanma ve isyanların Avrupa’ya sıçramış olması üç yıl önce başlayan ve derinleşerek devam eden bunalımın ne denli güçlü devrimci sonuçlara yol açtığını gösteriyor.

Ama aynı gelişmeler, devrimci öncü işçilerin iktidarı ele geçirmek ve sermaye egemenliğini devirmek gibi devrimci hedeflere sahip olmalarının, örgütlü hareket etmelerinin nasıl bir yaşamsal önem taşıdığını da ortaya koydu. Tunus’ta olsun, Mısır’da olsun ya da başka yerde olsun halk devrimleri, halk ayaklanmaları, isyanlar şimdiye kadar gerçek bir halk iktidarıyla sonuçlanmadıysa sözünü ettiğimiz eksikliğin belirleyici etkisi deniyelidir.

Yunanistan ya da İspanya’daki ayaklanmalar, dünyayı sarsacak bir dizi devrimin başlama vuruşunu yapan devrimlere şimdiye kadar dönüşmediyse bunun başlıca nedeni söz konusu ülkelerin devrimci öncü işçilerinin devrimci komünist bir partiden, onları iktidara yönlendiren devrimci bir politikadan yoksun oluşlarıdır.

Her iki ülkedeki işçilerin sermaye egemenliğini hedef alarak iktidarı ele geçirmeye yöneleceklerine bayraklarına “krizin faturasını ödemeyeceğiz” sloganını yazmaları oportünizmin, sosyal reformizmin işçi sınıfına karşı “günahı”, sermaye sınıfının alnına kondurulmuş bir hayat öpücüğüdür.

Sorunun Pratik Önemi

Sorunun şimdiki pratik önemi nereden geliyor? İçinde Türkiye’nin de yer aldığı emperyalist-kapitalist sistemin bunalımının yeni ve daha yıkıcı bir dalgasının hızla yaklaşmakta olduğundan..

Böyle bir kriz dalgasının yaklaşmakta olduğu, bu dalganın artık şirketlerin değil ama devletlerin iflasına yol açacağı, Türkiye’nin bu bunalım dalgasından de-

rinden etkilenecek ülkelerin başında geldiği bizim iddiamız değil, burjuva iktisatçıların, bürokratların, devlet adamlarının görüşüdür. Bu nedenle, kapitalist üretimin bunalımının yeni bir dalgasının yaklaşmakta olduğu konusunda fazla bir şey söylemeye, üzerinde ayrıca durmaya gerek yok.

Türkiye, 2001 yılının esnaf ayaklanmasına benzer bir ayaklanma süreci yaşar mı? Başta ABD olmak üzere, emperyalist-kapitalist sistemin temel halkaları dâhil bütün sistemi kapsayarak gelmekte olan bunalım dalgası Türkiye’yi 2001’de olduğundan çok daha sarsıcı bir şekilde etkileyecektir. Hükümetin “bunalım bizi etkilemeyecektir” biçimindeki açıklamaları mezarlıkta çalınan ıslıktır. Ekonomik bunalım gibi bir ekonomik-toplumsal olgunun psikolojik telkinlerle, “kedir o kedi” sayıklamalarıyla önlenmediği nerede görülmüş!

Öyleyse, dükkân sahibinin, esnafın, burjuva egemenliğin kentteki toplumsal dayanağı durumundaki katmanların ayaklanmalarına hazır olalım. Fakat bu seferki ayaklanmalar, kentin dükkân sahibi, esnafı ile sınırlı kalmayacak. Bankalar, tefeciler, tüccarlar tarafından iflasa sürüklenen küçük tarla sahibi, kredi ile elini bankaya kaptıran küçük gelir sahipleri, vergi nedeniyle devlete borçlananlar vb vb kesimler de ayaklanmacılar arasına katılacaklar.

İşte bu koşullarda devrimci öncü işçiler nasıl bir yol izleyecekler; bayraklarına hangi şiarları yazacaklar? Soruyu şöyle de sorabiliriz: İşçi sınıfı ve onun devrimci öncüleri, sınıf bilinçli işçiler bu koşullardan sermaye sınıfının egemenliğini yıkıp iktidarı ele geçirmek için yararlanmayı bilecekler mi, yoksa sosyal reformist partilerden “krizin faturasını biz ödemeyeceğiz” sloganını ödünç alıp bayraklarına onu mu yazacaklar?

Birinci yol, Leninist Partinin devrim-

DEVİRİM

ci komünist yoludur, ikinci yol sosyal reformist partilerin ve oportünistlerin yoludur. Birinci yol, devrimci öncü işçilere tarihsel görevlerini yerine getirmenin; işçi sınıfı ile birlikte tüm yoksul, emekçi sınıfları kesin kurtuluşa taşımının yoludur. İkinci yol düzen içinde kalmanın yoludur. Pratik politika söz konusu olunca önemsiz gibi görünen bir farklılık işte böylesine yaşamsal bir önem kazanabiliyor.

Nereden Başlamalı?

İktidarın ele geçirilmesi mümkün mü ve işe nereden başlamalı diye sorulabilir?

Sorunun birinci kısmına yanıtımız çok net: Sermaye sınıfı egemenliğinin, devletin bu derece dağılık, politik krizin tepeyi bu derece sardığı koşullarda bir devrim mümkün olmayacaksa başka hiç bir zaman mümkün olmaz.

Türkiye sadece bir ekonomik bunalım değil ama aynı zamanda derin bir politik bunalım süreci de yaşıyor. Politik bunalımın ne denli derin ve sarsıcı olduğunu göstermek için Meclis'in bizzat burjuva muhalefet partisi tarafından protesto edildiğini, Kürt halkının seçtiği milletvekillerinin seçimlerin üzerinden aylar geçmesine rağmen Meclis'e gitmediklerini, seçilmiş milletvekillerinin bir kısmının zindanlarda tutulduğunu anımsatmak yeter de artar bile.

Burjuva egemenlik sisteminin ne Meclis'i ne ordusu, ne bürokrasisi ne de başka bir kurumu sağlıklı bir işleyişe sahiptir. Ordu ile hükümet arasındaki son gelişmeler, politik bunalımın artık tüm kurumları sardığını, karşı devrim cephesindeki çatlakların onarılmaz derecede derinleştiğini gösterdi. Devlet, kendine gerekli Genelkurmay Başkanı'nı ancak hızlandırılmış terfiler yaparak bulabilmekte.

Fakat son dönemdeki gelişmeler içinde en önemli olanı, Kürt halkının "Demokratik Özerklik" ilanı ile burjuva

egemenlik sistemi üzerinde yarattığı yıkıcı etkidir. Kürt halkının attığı bu adım karşısında devlet ve sermaye sınıfı çaresizlikten ileri gelen bir "sessizlik" içinde oldular. Anı anına yapabilecekleri bir şey olmadığı ortaya çıktı. Bunun için "alttan" alır gibi oldular ama askeri hazırlıklarını da hızlandırdılar.

Devletin Kürt halkına karşı askeri hazırlıkları son derece aleni yürütülüyor. Başbakan, devletin yakın gelecekte izleyeceği politika hakkında hiçbir tereddüte yer vermeyecek açıklıkta konuşuyor: "Kimse bizden iyi niyet beklemesin." İşçileri Bakanı, Başbakan'dan geri durmuyor ve fetih seferine hazırlanan Napolyon edasıyla konuşuyor: "Biz bu toprakları emlak borsasından almadık."

Bütün bunların ne ifade ettiği açık: Önümüzdeki süreç büyük çatışmaların, çarpışmaların, ayaklanmaların gerçekleşeceği süreç olacaktır. Sermaye sınıfı ve faşist devlet sonuçta kendisinin darmadağın olmasına yol açacak kanlı, sert ve şiddetli bir savaşa hazırlanmaktadır.

Devrimci öncü işçiler, Leninistler, iktidarı devrimci yoldan ele geçirmek isteyen tüm güçler yakın geleceğin bu içeriğinin bilincinde olarak hazırlıklarını yapmalıdır.

Şimdi sorumuzun ikinci kısmına yanıt vermeye çalışabiliriz: Nereden başlamalı? Bu soruya "şöyle bir eylemle ya da böyle bir eylemle başlamalı" biçiminde yanıt vermek hem mümkün değil hem de doğru değil. Çünkü tutuşmaya hazır bir bozkırı hangi kıvılcımın yangın yerine çevireceğini kimse önceden bilemez.

Bu güne kadar ortaya çıkan devrim deneyimleri ve son olarak "Arap Baharı" diye tanımlanan ayaklanmalar, devrimler dizisi bu söylediklerimizin kanıtıdır. Her devrim kendine özgü bir yolla başlamış ve öyle devam etmiştir. Mısır Halk Devrimi, "Tahrir Meydanı"na yürümek isteyen gençlerin 50 kişilik, yüz kişilik

yürüyüş kollarıyla başlamış. Ama daha önemlisi, yürüyüşü başlatanlar bir devrimin kıvılcımlarını çakan bir eyleme başladıklarını akıllarının ucundan dahi geçirmemişler. Tunus devrimi bir başka şekilde, Bahreyn ayaklanması bir başka şekilde, Yemen ayaklanması bir başka şekilde ve vesileyle başlamıştı.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi en yıkıcı aşamasına hangi eylemle, hangi biçimle giriş yapacak bilemeyiz. Bu, Kürt halkının zindanları basması biçiminde olabilir, bir grev ya da işçi eylemine polisin saldırısı, ya da "Büyük Tekel Eylemi"ne benzer bir eylem olabilir vb.

Burada mesele eylemin biçimini önceden saptamak değil, her eylemin bozkırı tutuşturmaya aday olduğunu bilerek hazırlıklı olmak, her eylemi devrimin yıkıcı aşamasına giriş eylemine, iktidarı deviren eyleme dönüştürecek bir kararlılığa, cesarete, bilince, hedef açıklığına sahip olmaktır.

Mısır'da halk devrimine yol açan eylemin içinde yer alan Mısırlı bir genç, "Devrimin anahtar talepleri"nin "Tahrir Meydanı"nda doğduğunu söylüyor. Bu gerçek, Mısır'da yola çıkanların hiç de bir devrim düşüncesiyle yola koyulmadıklarını ama koşulların devrimci karakterinin onları böylesi bir tarihsel harekete sürüklediğini gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi bu bakımdan başka ülkelerin devriminden daha ilerdedir. Devrimimizin taleplerinin "meydanda" doğmasına gerek yok; bunun için gerekli teorik-politik hazırlık bizde fazlasıyla var; eksik olan şey, bir kitle eylemini iktidarı hedefleyen büyük bir ayaklanmaya dönüştürme inisiyatifi, yaratıcılığı ve devrimci girişkenliktir.

Tarih bizden bunu bekliyor. □

GERÇEKLER KATİLLERİN PEŞİNİ BIRAKMIYOR

na tutuksuz sanıklar katılmazken, sanık avukatlarından ikisi hazır bulundu. Müştekilere ise Sakine Demir ve Semra Tavuk ile mağdurların avukatları duruşmaya katıldı.

13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya yeni bir müşteki eklendi. Sakine Demir, duruşmada operasyon sırasında yaşadıklarını anlattı.

Demir, 19 Aralık günü saat sabah 05.00'da silah sesleri ile uyandıklarını söyledi. C-2 koğuşunda 11 kadın ile birlikte kalan Demir, askerlerin sürekli üzerlerine ateş açtıklarını, tavanları delerek içeriye gaz bombası, bilmedikleri çeşitli bomba ve gazlar attıklarını söyledi. Koğuşun iki katlı ve hücreler şeklinde olduğunu anlatan Demir, "Salırdırı devam ederken koğuşun girişindeki hücre birden alev aldı. Tavandan atılan yanıcı madde ile tutuştum. Ardından en sondaki hücre yanmaya başladı. Biz arada kaldık. Yerlerde sürünerek aşağı indik" dedi.

Avukatı Gülizar Tuncer, derileri yakan kimyasal gazların, otopsi raporlarında tespit edildiği üzere kemikleri parçalayan silahların ve komutan Zeki Bingöl'ün bahsettiği armut biçimindeki bombaların araştırılmasını, ilgili makamlara sorulmasını talep etti.

Avukatlar aynı zamanda soruşturmanın genişletilmesini, sanıklar hakkındaki varesteye kararının kaldırılmasını istedi. Avukatlar, burada örgütlü bir suç olduğunu ve bu suçun failinin devlet olduğunu da söylediler.

Mahkeme heyetinin kabul ettiği diğer talepler şöyle:

Mermi giriş-çıkış delikleri genişletilen cenazelerin otopsi işlemi sırasında çekilmiş fotoğraf ya da görüntü varsa Adli Tıp Kurumu'ndan istenecek; Operasyonda kullanılan gaz ve el bombalarının niteliğinin belirlenmesi için ölenlerin üzerindeki giysilerde inceleme yapıp yapılmadığı Eyüp Cumhuriyet Savcılığı'na sorulacak; Operasyonda kullanılan silahların nitelikleri ve kimyasal silah kullanılıp kullanılmadığı Jandarma Genel Komutanlığı'na sorulacak.

Mahkeme heyeti, sanıklar hakkındaki varesteye kararının kaldırılması talebini reddederken, duruşmayı 2 Aralık 2011 tarihine erteledi.

Duruşma sonrası açıklama yapan Avukat Oya Aslan, komutan Zeki Bingöl'ün daha önce "ne olduğu belli olmayan bombalarla yaktık" dediğini, yine bir astsubayın ne olduğu belli olmayan, envantere bulunmayan silahlar kullanıldığını söylediğini hatırlattı. Gerçeklerin yavaş yavaş gün yüzüne çıktığını belirten Aslan, bugün mahkemenin aldığı kararların önemli olduğunu belirtti. Mahkemede, Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin talimatıyla Van'da ifade vererek operasyonda tutukluların nasıl yakıldığını anlatan uzman çavuş A.S'nin ifadesi de okundu.

Aslan, ilgili makamların cevap vermesi durumunda ciddi bilgilerin ortaya çıkacağını, müvekkillerinin söylediklerinin doğrulanacağını belirtti. Siyasi kararları alanların, Tufan planında adı geçenlerin ve operasyonda görev alanların sorumlu olduğunu belirten Aslan, "Gerçekler açığa çıkarsa bunların yargılanmasını sağlamış olacağız. Bu nedenle bu talepler önemlidir. Cevap verilirse önemli bir dönem aydınlatılacak ve bunun hesabının sorulacağını düşünüyoruz" dedi. □

Üçlü Protokola Hayır!

Adalet ve İçişleri ve Sağlık Bakanlıkları arasında, 19 Aralık Katliamından kısa bir süre önce imzalanan, hasta ve tutuklu hakları gibi tıbbi etiği de yok sayarak hazırlanan "Üçlü Protokol", bugüne kadar yaşam hakkının kaldırılmasından, sağlık hakkının engellenmesine kadar bir dizi olumsuzluğa yol açan uygulamaların gerekçesi oldu. Her doktorun mesleğe başlarken ettiği Hipokrat Yeminiğine göre, hekimler hastaların, ırk, dil din, ve mezhep, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, ekonomik ve sosyal durumları ile sair farklılıkları dikkate almadan mesleklerini yürütmek zorundadır. Bu nedenle, "Tutuklu ve hükümlülerin muayenesi de öteki hastalıklar gibi, kişilik haklarına saygılı, hekimlik sanatını uygulamaya elverişli koşullarda yapılmalı ve onların gizlilik hakları korunmalıdır". Ama Üçlü Protokol, buna aykırı tüm uygulamaların yolunu açmış, katliamayasal kılıf oluşturmuştur.

2003 yılında yürürlüğe giren Üçlü Protokol'ün 61. maddesi, tutuklu ve hükümlülerin muayene ve tedavisini düzenlemekte. Muayene ve tedavi sırasında tutuklunun, yanında güvenlik görevlilerinin (Jandarma, İnfaz memuru, Polis) o da da bulunmasına izin vermektedir.

Sağlık Emekçileri Sendikası İstanbul Şubeleri, 26 Temmuz günü saat 12.30'da Üçlü Protokolün kaldırılması için Yeni-bosna Adli Tıp Kurumu önünde bir eylem yaptı. Uygulamanın bir an önce kaldırılması için yapılan eylemde sağlık emekçileri, "Üçlü Protokol Kaldırılsın", "Sağlık Hakkı Engellenmez", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldılar.

Basına açıklama yapan SES Bakırköy Şube Başkanı Hıdır Doğan; Üçlü Protokol uygulamasının Ulusal ve Uluslararası Tıbbi ve İnsan hakları sözleşmelerine aykırı olduğunu ve tutuklu ve hükümlülerin sağlığa ulaşma hakkını ihlal ettiğini söyledi. Yapılan eyleme Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar da destek verdi. Eylem, okunan açıklamadan sonra sona erdi. □

“Amacımız Sınıf Hareketine İvme Kazandırmak”

Türk İş’e Bağlı 10 sendika, güç birliğine gitme kararı aldı. Türk İş’in gelişen süreç karşısında sessiz kaldığını ve Türk İş’te devlet güdümlü bir anlayışın hüküm sürdüğü belirten sendikacılar artık bunun değişmesi gerektiğini belirttiler.

Taksim Hill Otel’de 20 Temmuz 2011 günü basınla bir araya gelen Hava İş Genel Başkanı Atılay Ayçin, Kristal- İş Genel Başkanı Bilal Çetintaş, TGS Genel Başkanı Ercan İpekçi, Tümtis Genel Başkanı Kenan Öztürk, Deri İş Genel Başkanı Musa Servi, Petrol İş Genel Başkanı Mustafa Öztşakın, Tekgıda İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, Belediye İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul, Tez Koop-İş Genel Başkanı Osman Gürsu, Basın İş Genel Başkanı, Yakup Akkaya, neden bir araya geldiklerini anlattılar ve basının sorularını yanıtladılar.

TGS Genel Başkanı Ercan İpekçi, açılış konuşmasında, bu 10 sendikanın çok önceden birlikte hazırlandıklarını ortak paydalarda buluşabilen sendikalar olduklarını, burda toplanan sendikaların amacının sınıf mücadelesine bir değişim getirmek olduğunu vurguladı. İpekçi; “Amacımız bir değişim, sınıf hareketine bir ivme kazandırmak ise ilk önce kendimizden bu değişime başlamalıyız” dedi. İpekçi, Bu mücadelenin Türk İş’e karşı bir mücadele olmadığını vurguladı. “Hareketimiz mevki makam hareketi değil. Bireysel çıkarlar için alınmış kararlar değil kendi kadromuzla gelişen hareket olduğunu düşünüyoruz. Sadece 10 sendika değil tüm konfederasyonlara açığız. Direniş, dayanışma ve demokratikleşmeye katkı sağlamak istiyoruz. Tüm ülkede özgürlüğü hedefleyen daha geniş bir platform olduğu üzere yola çıktık. Gücümüz ve alt yapımız var. Bölge toplantıları yaparak önümüzdeki aylarda İzmir, Adana, Eskişehir, Bursa gibi işçi ağırlıklı şehirlerde işçilerle görüşülecek kararlar alınacaktır” dedi. Amaçlarının ayrı bir bir konfederasyon yaratmak ya da ayrı örgütlenme yaratmak olmadığını; amaçlarının işçileri birleştirmek olduğunu söyledi.

Kıdem Tazminatının kaldırılması ile ilgili soruları yanıtlayan Petrol İş Genel

Başkanı Başkanı Mustafa Öztşakın ise kıdem tazminatının emekçilerin elinde olan en önemli kazanımlardan biri olduğunu vurguladı. Kıdem tazminatında amacın fona bağlanması olmadığını gün sayısının azaltılması olduğunu vurguladı. Öztşakın; “Konfederasyonumuz gereğini yerine getirmediği sürece biz burdaki on sendika ve dayanışma içerisinde olacak emek örgütleri ile konuşacağız. 3-4 aydır iktisadi raporlar veriliyor yeni bir kriz dalgasıyla karşı karşıyayız, şimdi yine kapitalizm bütün dayatmalarıyla yine biz işçilere yüklenecek .Bunun için de önlemlerimizi alacağız ,emeğin çıkarları doğrultusunda hareket edeceğiz” dedi.

Tek Gıda İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, Türk İş’in siyasi partiler üstü politika biçtiğini ve sınıfa bunun bir şey kazandırmadığını; hep sınıfı politikadan uzaklaştırmaya çalıştığını belirtti. Türkel; “60’lı yıllardan beri hala yol gidemedik. Partiler üstü bir Türk İş var. Siyasi hareketin dışında kalarak sendikal mücadeleyi nasıl sürdürmek gerekir hala tartışma konusu. Siyasetin dışında kalmakla liberalizm ve kapitalizmin öncülüğünü yapan siyasi yapıların önünü açmaktan öteye gitmedik. Bu birlikteliğimiz, şeffaf, bağımsız, demokratik bir sendikacılığı hedeflemeli, işçiyi örgütleyen onun yanına giden, bilinçlendiren bir örgütlenme yaratmalıyız” diyerek sözlerini tamamladı.

Hava İş Genel Başkanı Atılay Ayçin ise “Biz bir araya geldiğimizde bütün sendikalara çağrımızı yaptık hepsine kapımız şimdi de açık. Eğer ben burda mücadele edeceğim sınıfa katkı sunacağım diyen bir sendika varsa buyursun gelsin, biz çağrılarımızı yaparken öncelikle konfederasyonumuza bağlı sendikalarla bir araya gelebilmeyi sonra diğer konfederasyonlara bağlı sendikalarla birliktelik düşünüyoruz. Amacımız Türk İş’in bakış açısını değiştirmektir” dedi.

Sendika temsilcileri işçi sınıfının mücadelesini daha ileriye taşıyacak bir sendikal birlik oluşturmak amacıyla çalışmalarını sürdüreceklerini bu yönde destek beklediklerini bildirerek toplantıyı sonlandırdılar.□

Casper İşçilerinin Eylemi Sona Erdi

Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye oldukları için işten çıkarılan Casper Bilgisayar işçileri, 159 gündür fabrika önünde süren eylemlerini, tazminatlarının ödenmesi üzerine 30 Temmuz günü sonlandırdı.

İşten çıkarmalar, DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nın Casper Bilgisayar’da yürüttüğü örgütlenme çalışmaları sonucunda Çalışma Bakanlığı tespit yazısının sendika lehine gelmesi üzerine yaşanmıştı. Tazminatları ödenmeden işten çıkarılan işçiler, 21 Şubat’ta fabrika önünde eyleme başlamıştı. Tazminatların 29 Temmuz günü ödenmesi üzerine işçiler de eylemi sonlandırdı.

Konuya ilişkin yazılı açıklama yapan Birleşik Metal-İş, 159 günlük eylemin “Belli ölçülerde amacına ulaşması nedeniyle sonlandırıldığını” bildirdi.

Açıklamada şöyle denildi: “Kara kışın karlı ve soğuk günlerinde başlayıp, yazın asfalt eriten en sıcak günlerine kadar devam eden bu 159 günlük direniş başta yeni üyemiz olan Casper Bilgisayar işçileri olmak üzere sendikamız bünyesindeki temsilci, üye ve kadrolarımızın desteğiyle bir sonuca ulaşmıştır. Ancak örgütlenme sürecimiz henüz tamamlanmamıştır. Bakanlığın işyerinde sendikamızın çoğunluğuna ilişkin yaptığı tespiti ilişkin işverenliğin yaptığı itiraz ile ilgili yetki davası devam etmektedir”.

Birleşik Metal-İş, eyleme destek veren sendikacılara, partilere ve emek dostlarına teşekkür etti.□

Mas-Daf İşçileri Ankara'ya Yürüdü

Düzce'de bulunan Mas-Daf Makine ve Pompa işçileri Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için tazminatsız olarak işten atıldılar. Düzce'de sendikalı oldukları için işten atılan işçiler önce haklarına sahip çıkmak için fabrika önünde direnişe başladılar. Patronun ve çevredeki güvenlik güçlerinin, valinin, jandarmanın saldırılarına rağmen direnişlerini sürdüren Mas-Daf Makine işçileri direnişlerini yaptıkları bir yürüyüşle Mas-Daf'ın genel merkezinin bulunduğu İstanbul Ataşehir'e de taşıdılar. Sendikalı olduklarından bu yana birçok baskı engel ve saldırıyla karşı karşıya kalan Mas-Daf işçileri direnişlerini farklı eylemlerle sürdürdü.

Mas-Daf işçileri bu kez Düzce'den Ankara'ya yürüyüş yapma kararı aldı. 19 Temmuz 2011 sabahı fabrika önünde bir araya gelen işçiler ve sendika yetkilileri saat 10.00'da bir basın açıklamasıyla yürüyüşü başlatmak istedi. Fakat valinin emriyle jandarma müdahale ederek işçileri ve aralarında DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Yönetim Kurulu üyesi Celattin Aykanat ve şube yöneticilerinin bulunduğu 14 kişiyi gözaltına aldı. Sendika ve emek dostları tarafından gözaltına alınmalarına verilen tepki nedeniyle bir süre sonra bırakılan işçiler aynı günde üç kez üst üste gözaltına alındılar ve ancak gece geç saatlerde serbest bırakıldılar. Buna rağmen Ankara yürüyüşünden vazgeçmediler. 20 Temmuz 2011 günü 12 Mas-Daf işçisi Ankara yürüyüşüne başladı.

Sıcak havaya rağmen yürüyüşü sürdüren işçiler Bolu'ya vardıklarında onları Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası Bolu Şubesi yöneticileri karşıladı. Hükümet Meydanı'na gelinerek burada bir basın açıklaması yapıldı. Bolu SES Şubelerini ziyaret eden işçiler bir süre burada dinlenerek yola devam ettiler ve geceyi Abant Sapağı'ndaki ormanlık arazide çadır kurarak ve Bolu SES üyeleriyle sohbet ederek geçirdiler.

Mas-Daf işçileri Ankara yürüyüşlerini sürdürürken uluslararası sendikalar da desteklerini bildirdiler. Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu'nun ardından 152 ülkeden 175 milyon üyesi bulunan Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) da destek vererek Başbakan Tayyip Erdoğan'a bir mektup gönderdi ve Mas-Daf işçilerinin uğ-

radığı haksızlığı protesto ettiğini bildirdi. ITUC adına Genel Sekreter Sharan Buroow, Başbakan'a bir mektup yazarak sendikal baskıları protesto etti; Mas-Daf işçilerinin verdikleri mücadeleyi desteklediklerini ve yürüyüş yapmak üzereyken sendika temsilcileriyle birlikte gözaltına alınmalarını protesto ettiklerini bildirdi. ITUC ayrıca hükümeti sendika yasalarını ILO Sözleşmelerine uygun bir şekilde değiştirmeye davet etti.

Mas-Daf işçileri geceyi Ankara girişindeki (Eryaman, İstanbul Yolu üzerinde) Göksu Parkı'nda geçirmek istedi. Fakat burada da polis engeliyle karşılaştı.

27 Temmuz günü DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların yöneticileri, üyeleri ve emek dostları tarafından Ankara girişinde coşkuyla karşılandılar. Göksu Parkı önünde bir basın açıklaması yapılarak Mas-Daf işçilerinin verdikleri mücadele aktarıldı ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve ILO'ya anayasal haklarını kullanamadıklarını bildirecekleri açıklandı.

Yürüyüşlerinin kalan 8-10 kilometrelik kısmında polis tarafından 4 kez durdurulan Mas-Daf işçileri geceyi Göksu Parkı'nda geçirmekte kararlı olduklarını söyledi. Bunun üzerine Göksu Parkı'nın kapılarını kapatan polis işçilerin bir sonraki gün yapmak istedikleri yürüyüşe de izin verilmeyeceğini söyledi. Ardı ardına polis engeliyle karşılaşılan işçiler geceyi Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şube binasında geçirdiler.

Mas-Daf işçileri 29 Temmuz sabahı Turan Güneş Bulvarı Park-Orman Konutları Kavşağına geldiler. Burada "Sendikalı Çalışma Hakkımız İçin Ankara'ya Yürüyoruz - İşten Atılan Mas-Daf İşçileri" yazılı pankart açarak ILO Türkiye Temsilciliği'ne doğru yürümeye başladılar. Yürüyüş sıra-

sında "İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Mas-Daf İşçisi Direnişin Simgesi", "Mas-Daf'a Sendika Girecek Başka Yolu Yok" sloganları atıldılar.

ILO önüne gelindiğinde Mas-Daf işçileri ve sendika adına Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu basın açıklaması yaptı. Mas-Daf işçilerinin sendikalı çalışma mücadelesi verdikleri için çalışma haklarının ellerinden alındığını belirten Serdaroğlu "Azgın sömürü düzenini en azgın şekilde kullanan sermayedarlarla aynı havayı solumaktan utanç duyduğumu" söyledi. Serdaroğlu, Düzce'de Mas-Daf işçilerinin karşısına jandarma komutanı, vali ve imam ile müftünün çıktığını hatırlattı.

Serdaroğlu, "Tek isteğimiz var, fabrikalarda sendikalı olarak çalışmak. Hakkımızı, işverenin iki dudağı arasında, siyasi iktidarların alacağı bir kalemlik yasaya mahkum etmek istemiyoruz. Büyüyen ekonominin birinci aktörleri olarak büyümeden pay istiyoruz. Bunu alana kadar da sonuçları neye mal olursa olsun bedel ödemeye her zaman hazır bir örgütüz" dedi.

DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Ali Rıza Küçükosmanoğlu da Mas-Daf işçilerinin aylardır verdikleri mücadeleyle işçilerin, işçi sınıfının yüz akı olduğunu söyledi.

Açıklamaların ardından Serdaroğlu ve Küçükosmanolu ile bir grup işçi, Mas-Daf'da ve diğer bazı iş yerlerinde yaşadıkları sorunlarla ilgili görüşmek ve bir rapor sunmak üzere ILO Türkiye Temsilciliği'ne geçti. Sonra Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Sekreteri Talat Çelik ve direnişçi Mas-Daf işçilerinin bulunduğu bir heyet ILO Türkiye Sorumlusu Ümit Efendioğlu ile görüştü. Burada yetkililerle yaklaşık bir saat süren görüşme yapan Serdaroğlu, çıkışta yaptığı açıklamada, ILO Türkiye Temsilciliğinin sundukları raporu ILO'ya iletteceğini belirtti. Efendioğlu'nun Türkiye'deki sendikal hak ihlalleri hakkında bilgi sahibi olduklarını ve Mas-Daf işçilerinin direnişini de takip ettiklerini söylediklerini aktardı.

Hazırladıkları dosyayı ilettilerini söyleyen Talat Çelik ise Efendioğlu'nun gerekli yerlerle görüşme sözü verdiğini kaydetti. Çelik, Efendioğlu'nun, Türkiye'nin sendikal haklar konusunda kara listeye alınmış

olduğunu söylediğine dikkat çekti.

Mas-Daf işçileri ILO önünde öğle yemeği yedikten sonra Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na geldi.

ILO ile görüşen heyet Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yetkilileriyle de görüştü.

Görüşmenin ardından açıklama yapan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Bakan Çelik ile görüşmek istediklerini ancak Bakan'ın kendilerini telefonla arayarak, işi olduğu için görüşmeye katılmayacağını, kendilerini Müsteşar Yardımcısı Sıddık Topaloğlu'na yönlendirdiğini açıkladı.

Serdaroğlu, Mas-Daf başta olmak üzere tüm işyerlerinde yaşanan sorunlara dair bilgi verdiklerini aktardı. Örgütlenme sorunlarına değindiklerini söyleyen Serdaroğlu, Müsteşar Yardımcısı Topaloğlu'nun, özellikle Kasım ayı içerisinde yapılacak sendikal yasalar, barajların ve noterin kaldırılması ve toplu sözleşme prosedürü ile ilgili kolaylıklar sağlanması açısından düzenlemelerin hızlı bir şekilde ele alacaklarını söylediğini aktardı.

Topaloğlu'nun özellikle Mas-Daf gibi iş yerlerinde yaşanan sorunlar konusunda da bir çalışma içerisinde olacaklarını söylediğini aktaran Serdaroğlu, "Pazartesi günü biz İş Teftiş Kurulu'na müracat edeceğiz. Mas-Daf'da yaşanan sorunları talepler şeklinde kendilerine iletacağız. Ve onlar Düzce'de ki iş yerine müfettiş gönderecek. Müfettiş incelemelerini yaparak, oradaki ihlaller konusunda rapor hazırlayacak. Müsteşar yardımcısı Mas-Daf'da yaşanan sorunun çözümünü içinde katkılarını sunacaklarını söyledi" dedi.

Serdaroğlu "Bizim için esas olan münferit işyerlerindeki sorunların çözümü değil. Çünkü, Mas-Daf da sorun çözülür ama yarın başka bir işyerinde bu sorunlar yaşanır. Bizim için önemli olan genel olarak işçilerin örgütlenme özgürlüğünü sağlayacak yasal düzenlemelerin yapılması. İşverenlerin bu anti- demokratik yasalardan hatta bu yasaları dahi çiğneyerek yaptığı uygulamaları bertaraf edecek bir düzenleme yapılması. Talebimiz budur ve gerçekleşmesi için de sonuna kadar mücadele edeceğiz" dedi.

Yürüyüşün amacı olan ILO Türkiye Temsilciliği ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile yapılan görüşmelerin ardından Mas-Daf işçileri Düzce'ye hareket etti. □

Ontex İşçilerinin 3. Duruşması Ertelendi!

Ontex-CanBebe işçilerinin işe iade davası duruşması Bakırköy 7. İş Mahkemesi'nde görüldü. Patron tarafından "fabrika önünde bildiri dağıtmak" ve "iş yavaşlatmak" için diğer işçilere çağrı yaptıkları gerekçesiyle işten çıkartılmışlardı. İşe iade davası, 12 Ekim 2011 tarihine ertelendi.

164 gündür Ontex-CanBebe fabrikasının önünde eylemde olan işçilerin açtıkları işe iade davası, iki ayrı grup halinde görülüyordu. Daha önce duruşması yapılan 7 işçi için verilen kararla işçiler tekrar işlerine geri dönmeye hak kazanmışlardı. Ancak patron itiraz hakkını kullanarak temyize gitmişti.

29 Temmuz'da diğer 6 işçi için görülen duruşmada işçilerin ve patronun avukatları mahkemede hazır bulunurken, davalı tanığı Hakan Koca, hakimin yönelttiği soruları cevapladı. "Ben davalı işyerinde elektrik formeniyim, 10 senedir çalışıyorum, davacıları tanıyorum, bildiğim kadarıyla bir akşam bildiri dağıtmışlardı bu yüzden işten çıkartıldılar, o gün TİS sona ermişti. Sendikanın taleplerimizi yerine getirmediğine ilişkin bildiri dağıtan arkadaşlar sendika üyesi olan arkadaşlarımızdı, işten çıkartılanların tamamı sendika üyesiydi, sendika üyesi olup da işten çıkartılmayan vardır, bildiğim kadarıyla 300 civarında işçi sendika üyesi oldukları halde çalışmaktadır" dedi.

Hakim duruşmayı karara bağlamak için, davetiye tebliğine rağmen gelmeyen diğer davalı tanıklarının ihrazı için gereken 12 TL masrafi yatırmaları hususunda davalı vekillerin 20 günlük kesin süre verilmesine aksi takdirde tanık dinletme talebinden vazgeçmiş sayılacağına ihtarına; bu nedenlerle duruşmanın 12 Ekim 2011 günü'ne saat 10.30'a bırakılmasını karar verdi.

Duruşma sonrasına işçiler mücadeleyi sürdüreceklerini bildirerek direniş çadırlarına gittiler. □

Ontex ve PTT İşçileri Yürüyüş Yaptı!

Ontex ve PTT işçileri 30 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde Cumartesi eylemlerine bir enisini daha eklediler. İşçiler, PTT'de 207, Ontex'de ise 165 günlerini geride bıraktılar.

Ontex işçilerinin işe geri dönme talebiyle açtıkları davada Bakırköy'de 7 işçi için görülen 3. duruşmada, mahkeme 13 Temmuz'da işe iade kararıyla sonuçlandı. Ontex yönetimi ise mahkemeye Yargıtay'a itiraz etti. 29 Temmuz'da ikinci grup işçiler için ayrı görülen duruşma, mahkeme 12 Ekim tarihine ertelendi. AVPİM önündeki eylemleri 207 günü aşan PTT işçileriyle Ontex işçileri ve Kubatoğlu işçisi ile ortak organize edilen eylem, Galatasaray Lisesi önünde saat 18.00'de başladı.

Yürüyüşte işçilerin hazırladıkları dövizler dikkat çekti. İstiklal Caddesi üzerinde "Direne Direne Kazanacağız", "Taşeron Köle Olmayacağız", "Boycot Boykot Can Bebe'ye Boykot" sloganlarıyla Taksim Meydanı'nda bulunan Burger King önüne geldiler. PTT işçilerinden konuşma yapan Rıza Soylu İş mahkemesinin hakalarında siyasi bir karar aldığını belirterek, "Bize karşı siyasi bir tutum takınarak haksız bir karar vermiştir" dedi. Soylu, mücadelelerini sonuna kadar devam ettireceklerini söyledi.

Ontex Can- Bebe, PTT ve Kubatoğlu işçileri adına yapılan ortak basın metnini Ontex

İşçisi Gamze Kayhan okudu. Açıklamada; "Bizler işten atıldığımız gün 'sermaye bizi savaşa davet etti, davetleri kabulümüzdür' dedik ve direnişe geçtik. Bu savaşta kazanan biz oluncaya kadar da devam edeceğiz. Yasal olarak işe iadeyi kazanmış olabiliriz ama işe geri dönülünceye kadar bu direnişi bırakmayacağız" denildi.

Yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu ve BDSP de destek verdi. □

EYLEM GÜNLÜĞÜ

Bericap Eylemi Sona Erdi

4 işçinin işten atılmasının ardından arkadaşlarına ve sendikal örgütlülüklerine sahip çıkarak fabrika önünde eyleme başlayan işçilerin 209 günlük eylemi sona erdi. İşçiler normal koşullar altında alacakları kıdem ve ihbar tazminatlarını alacaklar.

Eylemin başlamasının ardından fabrika önünde çeşitli eylemler yapan, ancak bir süre sonra pasif bir bekleyişe itilen işçiler, sendika ve patron arasında sağlanan anlaşma üzerine eylemlerini 20 Temmuz 2011 tarihi itibarıyla sonlandırdılar.

Petrol-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu tarafından yapılan açıklamada; “*Her ne kadar işlerine geri dönmeler de 209 günlük direnişin sonucunda işçilerin tazminatlarını almış olmaları verilen mücadeleden önemli bir kazanımdır. İşlerini, ekmeklerini, örgütlü, sendikalı çalışmak için riske atan ve onurlu bir mücadele ortaya koyan Bericap işçilerinin bu mücadelesi, işçi sınıfı tarihinde örnek alınacak bir mücadeledir*” denildi.

Burger King’de İşten Atmaya Devam

Burger King Çağrı Merkezi çalışanları, işyerindeki kölece çalışma koşullarının değiştirilmesi ve insanca bir çalışma ortamı için verdikleri sendikal mücadele sonucunda çok sayıda arkadaşlarının sendikal olmasını sağlamışlardı. Tez-Koop-İş Sendikası’nda örgütlenen Burger King Çağrı Merkezi çalışanlarından sendikal çalışma yürüten 4 işçi, 24 Mayıs 2011 tarihinde işten atılmışlardı. Çağrı Merkezi’nde 20 Temmuz günü bir işçi daha işten çıkarıldı; gerekçe olarak da performans düşüklüğü gösterildi.

İşçiler, 444 54 64’ün aranarak “Sipariş Yok Destek Var!” denilerek Burger King Çağrı Merkezin’deki işten atmaların protesto edilip çalışanların sendikal haklarının tanınması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebine destek verilmesini istiyorlar.

GEA İşçilerine Polis Saldırısı

Gebze’de kurulu bulunan GEA Klima’da sendikalaşma mücadelesi veren Birleşik-Metal-İş Sendikası’na üye olan işçiler

fabrika önünde başlattıkları eylemi kararlılıkla sürdürüyorlar. Bunun karşısında çaresiz kalan patron ise, polisi işçilere saldırtıyor. Daha önce de yaşanan polis saldırısı bu kez de 22 Temmuz günü, malzemelerin fabrikadan çıkarılması üzerine gerçekleşti.

12 Temmuz Salı günü kanunsuz olarak lokavta başvuran GEA patronu, işçilerin fabrikaya girmesine engel olmuş ve fabrikayı polisle doldurmuştu. 22 Temmuz’da ise fabrikadan malzemelerin çıkarılmasını engellemek isteyen işçilere yine polis saldırdı. İşçilerle polis arasında sert bir arbede yaşandı ve işçilerden bazılarında yaralanmalar oldu.

İşçiler makinelerin fabrikadan çıkarılarak başka yere taşınması ihtimaline karşı önlem almaya çalışıyorlar.

Fabrika önündeki eylemlerini anlaşma sağlanıncaya kadar sürdüreceklerini belirten işçiler, 25 Temmuz 2011 Pazartesi gününden itibaren de avukatları aracılığıyla hukuksal süreci başlatma kararı aldıklarını söyleyerek, bundan sonraki süreçte seslerini duyurabilmek için Gebze ve İstanbul’da eylemler yapmayı planlıyorlar.

Özel Sağlık Tekellerine Kaynak Aktarılmak İsteniyor

Türk Tabipler Birliği (TTB) ve İstanbul Tabip Odası (İTO), Sağlık Bakanlığının yayınladığı yönetmelikle, “fiziki şartları yerine getiremeyen” muayenehanelerin kapatılmak istenmesini yaptıkları basın açıklamasıyla protesto etti.

26 Temmuz günü İstanbul Tabipler Odası’nda yapılan açıklamaya TTB 2. Başkanı Prof. Dr. Özdemir Aktan, İTO Başkanı Prof. Dr. Taner Gören, İTO Yönetim Kurulu üyesi Dr. Hasan Oğan ve Özel Hekimlik Komisyonu Koordinatörü Dr. Ümit Şen katıldı.

TTB ve İTO adına konuşan Dr. Hasan Oğan, hekimlerin mesleklerini serbest olarak icra etme hakkının yok sayıldığını belirtti. Oğan, “*Muayenehanelerin ve diğer sağlık çalışma alanlarının kapatılmasının, yalnızca mesleklerini muayenehane hekimliği yaparak sürdüren hekimlerin değil, ülkemizde sermaye ve işletmeciler yönetici baskısı görmeden özgürce iyi hekimlik yapmak isteyen tüm hekimlerin sorunu olduğu-*

nu” dile getirdi. Çıkarılan yönetmelik ve düzenlemeler ile hekimlerin mesleklerini icra etme yerlerini seçme özgürlükleri, özerklikleri ellerinden alınarak, hekimlerin bir daha piyasalaşan sağlık sektörünün kölesi haline getirilmek istendiğini söyledi.

Bilimsellikten uzak, hekimlere ve hekimlik mesleğine karşı negatif ayrımcılık yapan, meslek kuruluşlarının görüşü alınmadan alınan karar ve yönetmeliklere karşı hukuksal ve demokratik mücadeleyi bugüne kadar sürdürdüklerini belirten Oğan, gelinen noktada ilk etapta tüm yurttaki yasal, ruhsatlı ve izinli tüm muayenehanelerin, yönetmelik koşullarını yerine getiremediklerinden dolayı 4 Ağustos’ta kapatılma durumu ile karşı karşıya olduğuna dikkat çekti.

4 Ağustos’ta tüm muayenehanelerin kapanmasına neden olacak ilgili yönetmeliğin iptal edilmesini talep ettiklerini belirten Oğan, “*Bizler, kamusal sağlık sisteminin bütünüyle işletmeleştirildiği ve sistemin özel sağlık tekellerine kaynak aktarımına yol açtığı ortamda; hekimlik mesleğini serbest olarak icra etme hakkının, hekimin muayenehanesinde sağlık hizmeti sunma hakkının Anayasal ve mesleki bir hak olduğunu yineliyoruz*” dedi.

Oğan hekimlerin taleplerini

*Yeni laboratuvar, müessese, tıp merkezi ve polikliniklerin açılmasını olanaksız hale getiren ve planlama olarak tanımlanan keyfiyete dayalı bu uygulamadan ve mevcutların çoğunun kapanmasına yol açacak olan yeniden ruhsatlandırma işleminden vazgeçilmeli.

*Mesleğimizi özgürce sürdürebilmek için muayenehanelerin kapatılması ve açılmayı zorlaştıran, engelleyici hükümler kaldırılmalı.

*Açılmış muayenehaneler için ek koşullar getirilmemeli.

*Avrupa başta olmak üzere tüm gelişmiş ve modern ülkelerde olduğu gibi muayenehaneler açılmalı ve denetlenmesi tabip odaları ve uzmanlık derneklerinin görüşü doğrultusunda, meslek kuruluşlarının da içinde yer alacağı kurullarla yapılmalı ve hızla bu yönde bir yönetmelik düzenlemesi yapılmalı. diyerek özetledi.

Taksim Hastanesi'nde Bir İşçi Daha Atıldı

Dev Sağlık-İş Sendikası iş yeri temsilcisi Güllü Hanoğlu'nun Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde taahhütname baskısı sonucu işten atılması üzerine 13 Temmuz'da başlattığı eylem devam ederken, bir işçi daha işten çıkartıldı.

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde taşeron şirket ile hastane yönetiminin çalışanlar üzerindeki taahhütname imzalaması halen devam ediyor. Bu kez de yine taahhütnameyi imzalamadığı için radyoloji bölümünde raportör olarak çalışan Şefika Fırtana'nın işine son verdi.

6 ay ücretsiz doğum izni alan Fırtana, izninin ardından işbaşı yapmak üzere 19 Temmuz günü hastaneye geldi, ancak "taahhütnameyi imzala" baskısıyla karşılaştı. Fırtana, taahhütnameyi imzalamayınca işten çıkartıldı. Sendika yetkilileriyle birlikte Çalışma Bakanlığı Bölge Müdürlüğü'ne giden Fırtana, ücretsiz izne ayrıldığı gün işten çıkartıldığını öğrendi.

Atlas taşeron şirketince imzalatılmak istenen taahhütnameyle işçilerin kazanılmış bütün hakları ellerinden alınmış oluyor.

Taahhütnamede yer alan düzenlemelerden birinde "İşçi bundan önceki tarihlerde ve zamanlarda; başka işverende/ başka kurum ve kuruluşlarda çalışmış olduğu dönemlere ait hak ve tazminat alacaklarını firmamızdan talep etmeyeceğini, başka kurum ve firmalarda çalışıp alacaklı olduğu her türlü bilimum hak ve alacağını firmamızdan talep etmesi halinde ve aldığı anda; işçi aldığı tutar TL bedelin tamamını alt işverene kanuni faizleri ile beraber geri ödemeyi beyan, taahhüt ederek, işçi işe başlatılmayı kabul etmiş ve işçi kendi iradesi ile iş bu iş akdi sözleşmesi taahhütname-sini imza etmiştir" deniliyor.

Atlas taşeron şirketinin, çalışanlar üzerinde sürekli baskı oluşturduğunu belirten hastane çalışanları daha önce Müdür Yardımcısı Aynur Polat'ın da tek tek çalışanlar-

la görüşerek baskı yaptığını ifade etmişlerdi. Proje sorumlusu Tülay Kuntemir'in ise tek tek çalışanlarla görüşerek taahhütname vermeleri gerektiğini, yoksa işten çıkartılacaklarını söylediğini, Kuntemir'in, taahhütname vermek istemeyen çalışanlara ise hazırlanmış tutanakları imzalatmaya çalıştığı belirtildi.

Schneider İşçileri "Sendika Hakkı" İçin Fabrikada Nöbette

İzmir-Çiğli, Manisa, Koceli-Gebze ve Çayirova'da kurulu 4 fabrikası bulunan Schneider Elektrik işçileri, bir yıla yakın bir süredir daha iyi çalışma koşulları için sendikali olma mücadelesi veriyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlayan işçiler, sendikalaşma mücadelesinde toplu sözleşme haklarının patronlar tarafından bir türlü tanınmaması ve anlaşmaya varılamaması üzerine çeşitli eylemler ve basın açıklaması gerçekleştirerek taleplerini dile getirdiler. Fransız şirketi olan Schneider Elektrik'in Türkiye'deki 4 fabrikasında 1000'den fazla işçi çalışıyor. Bir çok kez fabrika toplantıları, yaparak anlaşmayı sağlamaya çalışan işçiler, kokart eylemleri, basın açıklamaları ve yürüyüşler yaptılar. Yapılan bu eylemlerden sonra da sonuç alamayan Schneider işçileri 20 Temmuz günü fabrikalarını terketmeyerek eylemlerini bir adım ileriye taşıma kararı aldılar.

İzmir-Çiğli, Manisa, Koceli-Gebze ve Çayirova'daki fabrikalarda eş zamanlı olarak eyleme geçen 1000 işçi 20 Temmuz günü saat 15.00'den itibaren 24 saat fabrika içinde kalarak sendikal hakları için nöbet tutmaya başladı. Birleşik Metal-İş Sendikası ise Schneider'deki sendikal hakların tanınması mücadelesi veren işçilerin başlattıkları eylem üzerine "Artık Schneider Elektrik işçileri sabrının sınırına geldi" uyarısında bulundu. Sendika, işçilerin tavrının Schneider yönetiminin uzlaşmaz tutumuna yönelik son bir uyarı olduğu hatırlatmasını yaptı.

Yeşil Kundura 180 İşçiyi İşten Çıkardı

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde bulunan Yeşil Kundura'da işten atılmaya başlandı.

Cat, Harley Davidson, Hush Puppies, Crocs, Merrell, Wolverine, Land Rover, Adidas, Nike, Puma ve Converse gibi dünyaca ünlü markaların da satışını yapan Yeşil Kundura'nın, Çorlu'daki fabrikasında 400 işçi çalışıyor. İşçiler günde 12-14 saat çalış-

tırılıyor.

Geçmişte de sendikali oldukları için işçileri çıkarmış olan Yeşil Kundura'da bu kez 17 Temmuz günü 183 işçi işten çıkarıldı. Fabrika patronu işten atmalara gerekçe olarak iş daralmasını gösterse de işçiler, sendikalaşma mücadelesinin engellenmek için işten atılmalarını yaşadığını söylüyorlar. İşten atılanların 80'i Deri-İş üyesiydi.

İşten atılan 10 işçi, 19 Temmuz'da fabrika önünde eyleme başladı. Fabrika önündeki eylem yerine, "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Sendikali Olmak Anayasal Haktır" dövizlerini asan Deri-İş Sendikası üyesi işçiler, işe geri alınana kadar eylemlerine devam edeceklerini söylüyorlar.

21 Temmuz Perşembe akşamı iş çıkışında fabrika önünde basına bir açıklama yapan Deri-İş Örgütlenme Sekreteri Hasan Canpolat, bir yıldır örgütlenme mücadelesini sürdürdüklerini, patronun baskılarının da devam ettiğini kaydetti.

Sendikalar ve üye işçiler tarafından da ziyaret edilen işçilerle ilgili bilgi veren Deri-İş Sendikası Trakya Temsilcisi Ali Bayram, işten atılmaların ardından patronla iki görüşme yaptıklarını söyledi. 25 Temmuz Pazartesi günü bir görüşme daha yapacaklarını söyleyen Bayram, bu görüşmeden sonuç almayı beklediklerini belirtti.

Zonguldak'ta 175 Maden İşçisi Eylemde

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Üzülmez Müessese Müdürlüğü'ne ait maden ocağında taşeron firmada çalışan 175 maden işçisi, 14 Temmuz günü başlattıkları eylemlerini sürdürüyor.

Zonguldak'ta, Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Üzülmez Müessese Müdürlüğü'ne ait maden ocağında taşeron firmada çalışan 175 maden işçisi, ücretlerinin zamanında ve düzenli ödenmediği ve haklarının gasp edildiği gerekçesiyle işe gitmeyerek eylemlerini sürdürüyorlar.

Firmaya ait şantiyenin önünde 21 Temmuz günü toplanan yaklaşık 50 işçi, eylemlerinin 8'inci gününde bekleyişlerini sürdürüyor. İşçiler patrone, net maaşlarının bankaya yatırılmasının yanı sıra yemek ve servis ücreti ile senede hakları olan 2 çizme talep ediyorlar. Haklarını bildirdiklerini belirten işçiler, patrone olumlu cevap gelene kadar eylemlerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Şantiyede firma yetkililerinden kimse bulunmazken, işçiler eylemlerine devam ediyor. □

PETKİM İşçileri Toplu Sözleşme Mücadelesini Kazandı

İzmir Aliğa'da bulunan PETKİM'de uzun süredir devam eden toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması nedeniyle işçiler eyleme geçti.

Petkim'de anlaşma sağlanamayan ve uyumsuz tutanağında yer alan maddelerin büyük çoğunluğunu parasal konular oluştururken asıl anlaşmazlık ise ücret zammı konusunda yaşanıyor ve toplu iş sözleşmesi imzalanamıyordu.

PETKİM yönetimiyle Petrol-İş arasında süren görüşmeler işverenin genç işçiler için sürdürdüğü ücret politikasından vazgeçmemesi üzerine tıkanmıştı. 2006 sonrası işçiler eski işçilerin aksine iş değerlendirmesinden ve kök ücret politikasından uzak asgari ücretin yüzde 50 fazlasıyla işbaşı yaptırılıyor ve eski işçilerle arasında büyük bir ücret farkı var.

Sendika da buna itiraz ederken aynı işi yapan işçiler arasında fark olmamasını, genç işçilerin haklarının verilmesini istiyordu. Sendikanın "Vazgeçilmezimiz" diye tarif ettiği bu durum karşısında PETKİM patronu ise ithalat serbestisinden dolayı diğer firmalarla rekabet edemediğini, bu yüzden ücretleri düşürdüğünü savunuyordu.

İşçiler ise gerekçelerin doğru olmadığını; 90'lı yıllarda 4 bin, 2000'li yıllarda 3 bin kişi ile üretim yapan PETKİM'de şu an 2 bin işçinin çalıştığını ve buna rağmen üretim rekorları kırıldığını aktarıyorlar. Geçmiş yıllarda zarar etmeyen ve satışları düşmeyen şirketin şimdi zarar ettiğinin söylenmesinin doğru olmadığını belirtiyorlar.

Toplu sözleşme sürecinin sonuçlanması için daha önce de uyarı anlamında eylemler yapan PETKİM işçileri 19 Temmuz 2011'de lojmanların bulunduğu yerde eylem yaparak taleplerini dile getirdi.

Petrol-İş Aliğa Şubesi'nin aldığı karar doğrultusunda sabah vardiyasına gelen işçiler servislerle lojmanlar girişine geldi. Lojmanlarda yürüyüş yapan işçiler, daha sonra lojmanlardan PETKİM'e kadar alkış, ıslık ve sloganlarla yürüdü. Yol boyunca, "Direnen İşçi Asla Yenilmez", "İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok", "İş Ekmek Özgürlük", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarını atan işçiler, kararlılıklarını dile getirdi. Eylemin ardından PETKİM'e toplu bir şekilde girerek işbaşı yaptılar.

Fabrika içerisine girildikten sonra açıklama yapan sendika yöneticileri işverenin tutumunda değişme olmazsa eylemlerinin süreceğini bildirdiler. Taleplerinin kabul edilmemesi durumunda fabrikayı terk etmeme eylemi başlatacaklarını ifade eden işçiler, her türlü mücadeleye hazır olduklarını dile getirdiler.

PETKİM'in sessiz kalması, taleplerinin kabul edilmesi için işverene yaptıkları uyarıların dikkate alınmaması üzerine işçiler 20 Temmuz 2011 tarihinde eylemlerini yükselterek saat 16.00'da kendilerini fabrikaya kapatarak sonuç alınca kadar fabrikaya terk etmeme kararı al-

dılar.

İşçilerin eyleminin ardından Petkim Genel Müdürü Hayati Öztürk yazılı açıklama yaparak işçilere ve sendikaya gözdağı verdi. "Rekabet koşullarını dikkate almadan alınan kararlar işçinin aleyhine olacaktır" diyen Öztürk, "Bunun örneklerini çok sayıda şirket mezarlığı gömülerek göstermiş, çalışanları ise işsiz kalmıştır" tehdidinde bulundu.

Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı İsmail Doğan ise sözleşmede ücretler arası dengesizliğin giderilmesine dönük taleplerinin karşılık bulmadığını, işçilerin düşük ücretle çalıştırılmak istendiğini belirterek patronun tavrını "Kendi kurdukları bozuk sistemin devam etmesini istiyorlar" şeklinde tanımlarken, "2100 işçi ile işyerine kapanmayı düşünüyoruz. İşyerinde ne kadar kalacağımız da tamamen onlara bağlı. Burası bizim işyerimiz sonuçta" dedi. Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğanül de işçilerle beraber fabrika içerisinde bekledi.

Tüm vardiyalardaki işçilerin katılımıyla süren eylemde, 2100 işçi talepleri kabul edilene kadar fabrikayı terk etmeyeceklerini belirtti.

Petrol-İş Sendikası PETKİM İşyeri Baştemsilcisi Ahmet Oktay kararlı olduklarını ifade ederek, herkese yetecek ücret zammı ve tek tip ücret skalası istediklerini belirtti. Oktay eylemin talepler kabul edilinceye kadar süreceğini bildirdi.

Eylemlerine yönelik tehditler konusunda da bilgilendirmede bulunan Oktay, Petkim'in çoğunlukla genç işçilere yüklendiğini, onlar üzerinde daha fazla baskı oluşturmaya çalıştığını, fakat beraber bu saldırıyı göğüslediklerini ifade etti.

İzmir Sendikalar Birliği de Petkim işçilerini ziyaret ederek destek verdi. Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse; Türk-İş şube başkanları, temsilciler ve Çiğli'deki işçilere destek eylemine çağrı yapacaklarını söyledi. Genel İş üyesi Aliğa Belediyesi işçileri, PETKİM işçilerinin fabrikaya kapanmasından 1 saat sonra ziyaret ederek birlik ve dayanışma mesajı verdi. PETKİM işçileri, Belediye işçilerini, "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganı ile karşıladı.

PETKİM işçilerinin fabrikaya kapanma eylemi, 5. gününde kazanımla bitti. Eylem üzerine patronla Petrol-İş Sendikası arasında Cumartesi günü yapılan görüşme, Pazar günü anlaşmayla sonuçlandı. Patron, daha önce konuşmak dahi istemediği maddeleri kabul etmek zorunda kalırken, işçiler zaferlerini halaylarla kutladı. İşçilerin taleplerinin yüzde 80'i kabul edildi.

İşçiler hafta sonunu fabrikada geçirirken, yöneticiler ise İstanbul'da toplantıda geçirdi. Bu süre boyunca sürekli fabrikayla haberleşen sendika yöneticilerinin gönderdiği gelişmeleri takip edip tartışan işçiler, durum değerlendirmesi yap-

tı. Son gelen haberlerde kök ücretin yüzde 80'i ve 5 yıl geçiş süreci ile ilk ve ikinci altı aylarda yüzde 5.5 ücret artışı haberi işçileri umutlandırdı. Bu haberi olumlu bulan işçiler sendika yöneticilerinin gelmesini ses düzeni kurarak beklemeye başladı. Yöneticileri işçi marşıyla karşılayan işçiler Şube Başkanı İsmail Doğan ve Genel Başkan Mustafa Öztaşkın'ı, "Asla yalnız yürümeyeceksin" sloganıyla karşıladı.

Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İsmail Doğan mücadeleleri boyunca destek veren kişi ve kurumlara teşekkür ederken, işçilerin birliğine vurgu yaptı. "Sıkıntılar paylaştıkça azalır. Mücadelemiz boyunca emek dostlarımız bizi yalnız bırakmadı. PETKİM'de çalışan dostlarımızın başı dertte galiba belki bana da bir iş düşer diye geldiler. Biz de bundan sonraki yaşamımızda o davranışları sergileyeceğiz" diyerek mücadele sözü verdi.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın sözleşmenin başından bu yana gelen süreci özetleyerek, "Uzun ve yorucu bir sözleşme dönemi geçirdik, bu dönem diğerlerinden farklı olarak yıllardır biriken sorunlarımızın çözümünü konusunda bir irade ortaya koyduk. PETKİM'de en az 10-15 yıl yaşayacak bir modelin kurulması mücadelesi verdik. İş değerlendirmesi konusunda hassas bir sendikayız. Şimdiki zamanda bu sitemin revize edilmesi ve aksayan yönlerinin düzeltilmesi gerekiyordu" diye konuştu.

Konuşmalardan sonra halaylar çekerek başarılarını kutlayan işçiler özellikle özelleştirme sonrası geriye giden haklarını kazanmaya yönelik bu mücadelenin özel sektöre bir başkaldırı olduğunu vurguluyor.

Sendika yöneticileri ise, eylemin sonucunu "Özel sektör deneyimi olmayan eski kuşak ve hemen hiç deneyimi olmayan yeni kuşağın bu ortak eylemi sıkıntısız, firesiz ve oldukça başarılı geçti. Alnımızın akıyla çıktık ve gücümüzü gösterdik" şeklinde yorumluyorlar.

Genç işçiler ise eski kuşaktan çok şey öğrendiklerini ve kendileri dururken en önde olmalarından ve sadece gençler için ve sendika için mücadele etmelerinden etkilendiğini belirtiyor.

Bir genç işçi yaşadıklarını şöyle anlattı: "Bir abimiz var emekliliğine 2 sene kalmış neredeyse onu hiç ilgilendirmiyor ama o 'Bana ne sizden?' demedi, hiç gitmedi burada kaldı ve en öndeydi. Onu görünce bizim geriden durmamız yakışık almazdı, onlardan çok şey öğrendik, Petrol-İş kültürünü öğrendik."

İşçiler ayrıca sözleşme sürecinin başlangıcından bu yana, taslağın bütün işçilerin görüşünü alarak hazırlanmasının ve sözleşmeye ilişkin tüm gelişmelerin her fabrikadan ve her vardiyadan temsilcilerle tartışılmasının, katılımı ve sahiplenmeyi olumlu etkilediğine dikkat çekiyorlar. □

TAHRİR MEYDANI TÜM HALK TARAFINDAN SAHIPLENİLDİ*

Mısır halkı milyonlar halinde 18 gün boyunca sokaklarda biraraya geldi ve ABD destekli 30 yıllık Hüsnü Mübarek rejiminin sonunu getirdi. Bu 25 Ocak Devrimi, ki protestoların ilk gününden geliyor ismi, gençler ve öğrenciler tarafından yönlendirildi. Bu örgütleyici rolü üstlenenler arasında, kampüslerde polisle çarpışma yıllarından gelen mücadelede çelikleşen sosyalist öğrenciler vardı. Devrimin kalbinin attığı Tahrir meydanına giden ve orada kalan üç öğrenci ile Haziran ortalarında Kahire’de konuştuk.

Kasım Musa, 21 yaşında, Kahire Ayn Şems Üniversitesi’nde tıp öğrencisi, kampüsten polisin çekilmesi için mücadelenin örgütleyicilerinden. Essam Muhammed, 21 yaşında, Kahire Üniversitesi’nde hukuk öğrencisi. Yakın zamanda politik faaliyetleri yüzünden siyasi polis sınavlara girmesine mani oldu. Muhammed Muhammed Ali, 21 yaşında, aynı kampüste mühendislik öğrencisi; üçüncü kuşaktan Marksist. Babası da bir öğrenci aktivistiydi ve büyükbabası, Nasır döneminde hapsedeydi.

“Biz gençler için devrim özgürlüktür” diyor Musa. “Son beş altı yıldır ekonomik durum son derece kötü. Bunu değiştirmek istedik. Devlet, buna baskıyla karşılık verdi.

“Polis her zaman bize tebelleşti, solcusundan islamcısına kadar tüm politik insanları gözaltına aldı. Son iki yılda öğrenci hareketi çok güçlenmişti. Geçen Kasım ayında tutuklanan ve tacize uğrayan öğrenciler için üniversitelerdeki polis merkezlerine karşı 2-3 bin protesto gösterisi oldu. Bu uzun yıllar boyunca büyük bir sorun olmuştur. Hatta mahkemeler, üniversitelerde polis bulunmasının yasadışı olduğuna dair kararlar aldılar, fakat polis üniversiteleri terketmedi.”

Polisin üstesinden gelmek için gerekli olan şey tam da bu protestolardır; sürekli polis saldırılarına ve tutuklamalara karşı direniş; bazan polisle meydan muharebelerine girerek gösteri haklarını savunmak – tüm bunlar mücadele okulu oldu. Bu genç eylemciler, protestoların ilk günü olan 25 Ocak’ta insanları örgütlemek için bu yeteneklerini nasıl kullandılar?

Tüm gençler 25 Ocak’ta Tahrir Meydanı’nda toplanmayı planladılar. Biliyorlardı ki Meydan binlerce çevik kuvvet polisi tarafından kuşatılmış olacaktı ve polis tüm Kahire’de göstericileri arayacaktı.

Piramitlerden Başlayan Yürüyüş

Muhammed, Tahrir Meydanı’na yürüme planının Giza’da pramitlerde toplanan 100 ki-

şiden daha az bir gençlik grubunda olduğunu anlattı. “Sayı azlığı polisin alarına geçmemesi gibi bir avantaj oluşturdu. İnsanların bize katılması çağrısında bulduk, ‘eğer soyluysanız, eğer Mısırlıysanız, eğer ülkenizi seviyorsanız, ülkenizin iyiliği için çalışmalısınız.’

“İlk başlarda polis korkusundan gelmediler” dedi, fakat gençlerin saldırıya uğramadığını gördükten sonra “yürüdüğümüzde insanlar çevremizde toplandılar.” Sayıları birkaç bine ulaştı.

“Tahrir’e Doki girişinden girdik. Bu, polisin bizi ilk defa durdurmaya çalışmasıydı. Gece olduğunda sopalar ve gözyaşartıcı bombalarla bize saldırdılar. Köprü üzerinde bir polis otosu önümüzü kesti ve üzerimize sürme tehdidinde bulundu. Polis otosunun önünde durdum, hareket etmeyecektim. İşte bu, insanların geçmesine olanak sağladı. Polis bir itfaiye aracı getirdi ve tazyikli su aracı hazırladı. İki eylemci tazyikli su aracını safdışı ettiler, araç kullanılmadı. İnsanlar bu araçların etrafından dolaştılar; köprüyü geçip Tahrir Meydanı’na girdiler. Polisin bilmediği bir noktada toplanmaya başlamış olduğumuzdan, gün bizim için kolay olmuştur.”

50’den 10 Bine...

Ali, 25 Ocak’ta Muhandizin mahallesinde bir camide toplanan 50 kişilik bir gruptaydı. “İlahiler okuyarak çevrede dolaşmaya ve insanları toplamaya başladık ve kısa sürede sayımız 500 olmuştur. Başkalarının geldiğini gördük – işçiler ve işsizler, yoksul komşular – ve 2500 olduk. Tahrir Meydanı’na yürümeye başladık ve sayımız 10 bine ulaştı. Hayatımda katıldığım en büyük gösteriydi. Muhandizin’de polis bizi kendi halimize bıraktı. Kitle onlardan çok daha kalabalık olduğundan ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

“Tahrir Meydanı’na girdiğimizde, polis bizimle savaşa girişti, plastik mermiyle ateş ediyordu, tazyikli su araçlarını kullanıyordu, gözyaşartıcı gaz atıyordu, cop ve bayıltıcı silahlarla vuruyorlardı bize. Alanı zapt ettik çünkü göstericilerin sayısı polislerden fazlaydı. Polis şaşırıyor. Bu kadar büyük kalabalıkları asla düşünmemişlerdi, hele de hiçbir siyasi hareketin katılmadığı sadece Mısır gençliğinin çağrı yaptığı şartlarda!” Saldırıdan sonra polis Meydanı’ı terketti ve Ali’nin grubu “Tahrir’deki insanlarla”ydı.

Devrimin Anahtar Talepleri Doğuyor

“O andan itibaren soldan sağ partilere tüm bir gençlik ve kendini herhangi bir siyasi görüşle tanımlamayan bütün bir halk olarak

Meydan’daydık” dedi Muhammed.

Musa ekledi, “Tüm gençlik kendilerinin ve Mısır halkının daha iyisini hak ettiğini hissetti ve yeterince sahiplendi. Tümünün sokağa çıkma sebebi buydu. Müslüman Kardeşler gençliği kendi önderliklerinin kararına rağmen ilk günden itibaren bizimle sokaklara çıktı. Milli duyguları yüzünden bizimle birlikte geldiler. Onlar da bizimle aynı dertlerden mustarip idi – iş, eğitim, sağlık sigortası.”

“25 Ocak’ta sayımız 50 bin civarındaydı” dedi Muhammed. “Saat 20.00 civarı, herhangi bir ses sistemi olmaksızın, insanlar ilk kez taleplerini bağırmağa başlıyorlardı Meydan’da: ‘Mısır halkı rejimden kurtulmak istiyor!’” Birkaç dakika sonra, dedi Muhammed, ikinci bir temel slogan doğmuştu, “Halk ekmek, özgürlük ve sosyal adalet istiyor!”

“Gece saat 01’de çok sayıda polis gaz bombaları ve plastik mermiler atarak ve bize vurarak alana zorla girdiler. Biz kaçtık, polis de peşimizden geldi,” diye devam etti Muhammed. “Omuzumdan, başımdan ve vücudumdan plastik mermiyle yaralandım ve hala sol kulağımın altında plastik mermiden bir parça duruyor. Ateş açıldığında bir arkadaşım vücuduna 62 parça plastik mermi isabet etti.”

Genç eylemciler Meydan’ın dışına sürüldü, fakat evlerine dönmediler. Tüm gece boyunca sokaklarda yürüyor, mahalleden mahalleye gidiyor ve Meydan’da neler olduğunu anlatıyorlardı insanlara.

Görüşüğümüz her üç genç de kısa süre sonra gözaltına alındılar. Ali sersemletici bir silahla gözaltında işkence gördü. Bununla birlikte her üçü de serbest bırakılır bırakılmaz Meydan’a döndüler.

“Mübarek görevi bırakıncaya kadar Tahrir Meydanı’nda kalmaya karar verdik” diyor Muhammed. “Bir defasında Meydan’da 3 milyon insan vardı. Mübarek’in düşüşünden (11 Şubat’ta) sonra, onun başbakanı Ahmet Şefik görevi bırakıncaya kadar Meydan’da kalmaya karar verdik. Ve bunda da başarılı olduk” diye ekliyor gururla. Şefik 3 Mart’ta istifa etti.

“Öfkeli Cuma,” Diğer Çarpışmalar

Üç devrimci, mücadelenin bazı kritik günlerini betimliyorlar. 28 Ocak, şimdi “Öfkeli Cuma” (“Öfke Günü”) olarak adlandırılıyor, onbinler olan sayıları her yerden Kahire’ye, Meydan’a akan işçilerle birlikte yüzbinlere ulaşıyor.

“O gün tüm Mısır’da 5 ila 8 milyon insan protestolara katıldı” diye açıkladı Muhammed. Polis saldırdığında, meydan savaşları oldu. “Sadece dört saatte, halk ülke genelinde polis

kuvvetlerini kendi üslerine çekilmeye zorlayarak yoketmişti. Mısır'da polis sayısı 3,5 milyondur. Biz onları yokettik!" diye vurguladı. Ertesi gün Mısır ordusu Meydan'a girdi.

2 Şubat'ta, ki bugün "develer çarpışması" olarak bilinir, devlet, at ve develere binmiş adamlar, alanı çevreleyen binalarda üstlenen keskin nişancıların açtığı ateş, binlerce sivil giyimli polis ve ellerinde sallamalar ve sopalar olan kiralık katiller, atılan molotof kokteylleri eşliğinde protestoculara geniş bir saldırı düzenledi. Her sınıftan silahsız insanlar, kadın ve erkekler yaralar aldılar, saldırganlara karşı savaştılar ve kazandılar. Bu nasıl mümkün oldu?

"Mısır halkının özgürlüğü için" diyor Muhammed, "Tahrir Meydanı'ndaki tüm insanlar 'Ya özgürlük ya ölüm' dedi. Meydanı savunmak için her şeyimizi verdik. Böylece kazandık ve devrim şimdi devam ediyor."

Musa ekliyor, "Tahrir Meydanı tüm halk tarafından sahiplenildi. Yaşasın Halk!"

"Başarımızın sırrı/sebebi budur" diye açıklıyor Ali.

"Tahrir, kapitalistler tarafından değil, halk tarafından sahiplenildi" diyor Muhammed, 10 Şubat'ta, ağırlıkla iktisadi taleplere sahip olsa da aynı zamanda Mübarek'in istifasını da isteyen 200 bin işçiyle greve çıkan sendikaların önemini vurguluyor. Sendikalar genel grev tehdidinde bulundu. Ertesi gün istifa eden "Mübarek'e nakavt darbesini vuran işçiler oldu" diye açıklıyor.

Kesintisiz Devrim

Bu genç savaşçılar penceresinden Mısır'daki mevcut durum ve öne çıkan görevler nelerdir?

"Hala çalışmak rundayız. Devrimin bütün hedefleri karşılanmadı. Hala insanları tutukluyor ve saldııyorlar" diyor Muhammed. "Halk için iş ve aş istiyoruz".

"Halkımız için Mübarek, (defedilen Tunus devlet başkanı) Bin Ali, Suudi Arabistan yöneticileri, bütün hepsi ABD müttefikidir – ABD'nin buradaki maşalarıdır" diyor Muhammed. "Onlar bizden çalışıyorlar, tıpkı ABD'nin tüm dünyadan çalması gibi."

"60 yıl önce birçok Arap ülkesinde büyük ayaklanmalar vardı. 60 yılın ardından neden hiçbir şey elde edilemedi? Devrimci devletler ABD'nin müttefikleri oldu" diye belirtiyor Musa. "Son 60 yıldır geriye gidiyoruz. Fakat şimdi insanlar yaşamlarına yeni bir başlangıç arıyorlar. Burada insanlar ekmek, eğitim ve sağlık hizmetlerine sahip olamadıkça rejime karşı mücadeleye devam etmek zorundalar."

"Yeni bir dünyanın başlangıcı olabilir[bu devrim]. Sadece siyasal değil, gerçek bir demokrasiyle ilgili bu. İnsan yaşamıyla ilgili – okuyup yazamayan ve bir işe giremeyen, yaşamı için yeterince kazanamayan 40 milyon insanla ilgili."

Ali ekliyor, "Eğer sokaklarda milyonlar varsa, onları nükleer silahla bile durduramazsınız. Burada yeni bir durum var."

"Devrimci bir durum var" diye açıklıyor Musa. "Şu halde gerçek bir devrimci Marksist örgüt kurmalıyız."

"Sosyalist bir devrim istiyoruz. Amacımız budur!" diyor Ali.

*Workers World'den Tarafımızdan Çevrilmiştir.

Munzur Festivali Başladı

Bu yıl, 11. Munzur Doğa Festivali, 27 Temmuz günü Düzgün Baba ziyareti ve festivaliyle başladı. Ziyaret için gelen kitle ile önce Munzur'a ve Peri nehri üzerine yapılmak istenen barajlara karşı bir yürüyüş gerçekleştirildi..Mücadele Birliği yürüyüşteki yerini aldı.

Kitle eylemde "Baraj Yapma Boşuna Yıkacağız Başına", "Baraj Yapmayın Hedefimiz Olmayın", "Dersim Faşizme Mezar Olacak" sloganları attı.

Sloganlarla Nazimiye merkezine gelen kitle coşkulu bir şekilde karşılandı. Yürüyüş sonrası kitle araçlarla Düzgün Baba ziyareti için yola çıktı. Gezi bittikten sonra da festivalin hazırlıklarına başlandı.

Festival saat 19.00'da başladı. Etkinlikte Kamer Genç ve Nazimiye Kaymakamı konuşma yaptı. Bu konuşmalar sloganlarla protesto edildi.. Sonrasında DEDEF adına konuşma yapan konuşmacı, Dersim isminin geri verilmesinden ve katliamı yapanların hesap vermesinden bahsetti. Konuşmasını son olarak Seyit Rıza'nın "Sizin yalan ve hilelerinizle baş edemedim bu bana dert oldu, ben de sizin karşınızda diz çökmeyeceğim bu da size dert olsun" sözüyle bitirdi. Bu konuşma kitle tarafından sloganlarla desteklendi. Konuşmaların ardından halk oyunları ile etkinlik başladı.

Yerel oyunların yanı sıra Ermeni Halk Oyunları ekibi de yer aldı. Sonrasında yerel sanatçıların yanı sıra Nurettin Güleç, Tolga Sağ ve Suavi sahnede yer aldı. Etkinlik coşkulu bir şekilde sona erdi.

1.Gün:

Nazimiye'deki Düzgün Baba Festivali'nin ardından Dersim merkezine geçildi. Dersim şehir merkezinde Sanat Sokağına kurulmuş stand alanına ulaştık. Aralarında Mücadele Birliği Platformunun da bulunduğu bir çok kurum ve dernek standlarını açtı. Ve dergi dağıtımları için Dersim'in mahallelerine dağıldı.

14 yıl önce kaybolan Ali Yıldız'ın cenazesi Dersim Çemişkezek'te bir toplu mezarda bulunmuştu. Bunun üzerine TAYAD'lı aileler saat 16.00'da Dersim merkezde bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar. Aileler Ali Yıldız'ın cenazesinin geri verilmesini talep ettiler. Eylem basın açıklamasının ardından sonlandırıldı.

Saat 19.00'da festivalin yapıldığı A-

tatürk Mahallesi'ne geçildi. Stadyumda gerçekleştirilen etkinlik, konuşmalarla başladı. Dersim belediye başkanı Edibe Şahin'in konuşmasının ardından yaklaşık 8000 kişinin katıldığı konser, MKM'den bir müzik grubu ile başladı. Kitle coşkulu bir şekilde halaylar çekti.

Konserde yerel sanatçıların yanı sıra son olarak Grup Yorum yer aldı ve konser Yorum'un şarkılarıyla sona erdi.

2.Gün:

İlk günün ardından festival etkinlikleri ve çalışmaları hızını kesmedi. 29 Temmuz günü öğle saatlerinde Dersim'in sokakları aşırı sıcak nedeniyle sakin görünse de akşama doğru panellerin başlama saati nedeniyle sokaklarda insan yoğunluğu arttı.

Saat 17.00 de kadın konulu bir panel yapıldı. Çok yoğun bir katılım olmasa da yoğun tartışmalar gerçekleşti. Sunumlarda kadın sorununun temelinde erkek egemen sistem olduğunu ve erkeğin egemenliği yıkılmadığı sürece özgürleşemeyeceğinden bahsediliyordu kısaca. Dinleyiciler arasında buna itiraz edenler oldu. Kadının yaşamış olduğu cinsel ve sınıfsal sorunların var olduğu ve tüm bunların temelinde kapitalizm olduğu ve ataerkil yapının var olmasına da sebep şeyinde yine kapitalizm olduğu vurgulandı. Feminist yaklaşımların, kadını sosyalizm mücadelesinden ve hata erkek yoldaşlarıyla omuz omuza, güven içinde mücadele etmesinden uzaklaştırdığını dile getirdiler ve "erkeklerin kendilerini geliştirmesi sadece teorik kitaplarla değil emekçi kadınların mücadele saflarında öne çıkarak örnek davranışlar sergilemesi ile olur" dediler.

Panelin bitmesiyle akşam yapılacak olan konser etkiliği için çalışmalar başladı. Akşam yine yerel sanatçıların yer aldığı bir konser gerçekleştirildi. Konser coşkulu bir şekilde sona erdi. □

11. MUNZUR FESTİVALİ

KÜRT HALKI DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

